

ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

ΤΕΥΧΟΣ ΑΡ. 28

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2008

*Γέροντας Αίμιλιανός Σιμωνοπετρίτης,
ένας σύγχρονος νηπτικός πατέρας*

ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

τ. 28, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2008
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ
ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ
ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ - ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ
330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ τηλ. - fax 26340 - 44.391
e-mail: agnektar@otenet.gr
www.agiosnektarios-monastery.gr (υπό κατασκ.)

ΕΚΔΟΤΡΙΑ:
ΜΟΝΑΧΗ ΝΙΚΟΔΗΜΗ
ΚΑΛΛΙΤΕΧ. ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ-ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ:
ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ:
Lettra, ΤΖΟΥΒΑΡΑΣ ΒΑΣΙΛΗΣ, Ήλιούπολη

ΚΩΔΙΚΟΣ: 7109

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ
330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ
τηλ. 26340-44.391 (9-2 πρωί & 6-9 απόγ.)

Τό περιοδικό αυτό ξεκίνησε την πορεία με στόχο την κατά Θεόν βοήθεια όλων μας. Κρατάτε στα χέρια σας τό εικοστό ὄγδοο τεύχος. Θέλουμε ταπεινά νά σᾶς ενημερώσουμε ὅτι:

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΔΩΡΕΑΝ.

Όσοι προαιρετικά ἐπιθυμείτε νά βοηθήσετε στά ἔργα τῆς Μονῆς, καθώς καί στήν ἐκδοση αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ, μπορείτε νά μᾶς ἀποστέλλετε τήν βοήθειά σας μέ τήν ταχυπληρωμή πού ἐσωκλείουμε ἢ μέ κατάθεση στήν Ἑθνική Τράπεζα στόν λογαριασμό 426/440265-04.

(γιά τό ἐξωτερικό στό
No GR 520110426000042644026504
SWIFT:ETHNGRAA) δίνοντας καί τό ὄνομά σας.
Κατόπιν ἐνημερώστε μας τηλεφωνικά γιά νά λάβετε τήν σχετική ἀπόδειξη.

*Σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμά
Ἐκ τοῦ περιοδικοῦ*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

4

ΑΦΙΕΡΩΜΑ:
ΠΩΣ ΘΑ
ΓΝΩΡΙΣΟΥΜΕ
ΤΟΝ ΘΕΟ;

8

ΓΝΩΡΙΣΟΝ ΜΟΙ:
ΘΥΜΙΑΜΑ ΣΟΙ ΠΡΟ-
ΣΦΕΡΟΜΕΝ ΧΡΙΣΤΕ
Ο ΘΕΟΣ

ΟΥΡΑΝΙΟΙ
ΑΝΘΡΩΠΟΙ: 12
Η ΑΓΙΑ
ΜΕΘΟΔΙΑ
ΤΗΣ ΚΙΜΩΛΟΥ

ΜΕ ΛΟΓΙΑ
ΑΠΛΑ: 26
Ο ΓΕΡΟΝΤΑΣ
ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ
ΜΑΣ ΣΥΜΒΟΥ-
ΛΕΥΕΙ

16

ΜΟΝΑΧΙΚΕΣ
ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ:
ΓΕΡΟΝΤΑΣ
ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ
ΣΙΜΩΝΟΠΕΤΡΙ-
ΤΗΣ

ἐξώφυλλο: Ὁ Γέροντας Αἰμιλιανός Σιμωνοπετρίτης
Ἱερά Μονή Σίμωνος Πέτρας Ἁγίου Ὄρους.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ μας "Μοναχική Ἐκφραση"

Τιά ἕνα μεγάλο διάστημα αὐτόν τόν καιρό ἔχουμε γίνει δέκτες πολλῶν κρίσεων καί κατακρίσεων σχετικά μέ τήν ὑπόθεση Βατοπαιδίου. Ἀγόμεθα καί φερόμεθα ἀνάλογα μέ τίς εἰδήσεις, τά συμπεράσματα, τίς κρίσεις κλπ. κλπ. Ἴσως θά ἔπρεπε νά συγκεντρώσουμε τό ἐνδιαφέρον μας καί τή σκέψη μας στό (ἀνεξάρτητα ἀλήθεια ἢ ψέμματα) ἄν νομιμοποιεῖται κανεῖς νά φέρει αὐτές τίς κρίσεις καί τίς κατακρίσεις. Ἡ ἐποχή μας βέβαια διατυπώνει μόνον κρίσεις. Ἀλλά αὐτό μπορεῖ νά γίνει μέ τά θέματα πού σχετίζονται μέ τήν ὀριζόντια διάσταση τοῦ κόσμου. Ἐμεῖς πού θέλουμε νά ἀσχολούμεθα μόνον μέ τήν ἀληθινή ζωή, μόνον δηλαδή μέ τή σχέση τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό, βλέπουμε τό θέμα τελείως διαφορετικά, οὔτε κἄν συγκρίσιμα. Λέει ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ ὁμολογητής, περιγράφοντας μία κατάσταση πού ζοῦσε στήν ἐποχή του: "Οἱ ἀνθρωποὶ ἔπαψαν νά κλαῖνε τίς ἁμαρτίες τους, πῆραν τή κρίση ἀπό τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ καί σάν ἀναμάρτητοι διατυπώνουν κρίσεις ὁ ἕνας γιά τόν ἄλλον καί ἀλληλοκαταδικάζονται. Ὁ οὐρανός ἐκπλήσεται γι' αὐτό καί ἡ γῆ φρίττει. Αὐτοὶ ὅμως, ὄντας ἀναίσθητοι, οὔτε κἄν ντρέπονται". Ἐναν αἰῶνα σχεδόν πρὶν, τό ἴδιο σχεδόν διαπιστώνει ὁ Ἅγιος Δωρόθεος "ἐμεῖς οἱ ἄθλιοι ὁτιδήποτε κἄν δοῦμε, (ἂν ζοῦσε στήν ἐποχή μας μέ τήν τηλεόραση θά συμπλήρωνε ὁτιδήποτε ἂν δοῦμε στήν τηλεόραση) ἢ ἀκούσουμε ἢ ὑποθέσουμε, ἀρχίζουμε νά τό κατακρίνουμε, νά τό σιχαινόμαστε ἢ νά τό ἐξευτελίζουμε δίχως καμιά διάκριση". Ὅπως βλέπετε λοιπόν, καί ὅπως θά μπορούσαμε νά δοῦμε διαβάζοντας πολλά τέτοια κείμενα, τό ζιζάνιο τῆς κατάκρισης θέλει νά καταπνίξει ὅσο γίνεται περισσότερες ψυχές. Ἐἶναι ἐκεῖνο πού φυτρώνει πύο συχνά ἀπό ὅλα τ' ἄλλα μέσα μας, στόν ἀγρό τῆς ψυχῆς μας. Καί δυστυχῶς μέ τή στάση μας πολλές φορές τό μεταδίδουμε καί στίς ψυχές τῶν ἄλλων πού, κόντρα στό ρεῦμα, ἀγωνίζονται ἀκόμα νά διατηρήσουν καλοῦς λογισμούς καί νά συγκεντρώσουν ὅλη τους τήν προσοχή στόν κῆπο τῆς καρδιάς τους. Μόνον νά σκεφτοῦμε ὅτι, ἂν ὁ καθένας ἀπό ἐμᾶς εἶχε σάν μοναδική ἔννοια καί ἀγωνία καί ἐνασχόληση νά ξεριζώσει τά ζιζάνια τῆς δικῆς του ψυχῆς, φανταστεῖτε πόσο πύο ὁμορφος καί εὐφορος καί ἰδανικός θά ἦταν ὁ κόσμος μας. Ὅμως δυστυχῶς στήν ἐποχή μας γίνονται πάντα τά ἀκριβῶς ἀντίθετα κι ἔτσι τό ἀπλό κουτσομπολιό, ἕνα εἶδος καθημερινῆς κατάκρισης στίς γειτονίες, ἔχει πάρει πλέον πανελλήνιες καί παγκόσμιες διαστάσεις μέσα ἀπό τούς δέκτες τῶν τηλεοράσεων, ἀπό ἀνθρώπους πού δέν δέχονται οἱ ἴδιοι ποτέ νά κριθοῦν, δέν λένε ποτέ γιά τόν ἑαυτό τους τίποτα, ἀλλά ἀντίθετα ποτίζουν μέ τό δηλητήριο τῆς κατάκρισης ἕκατομμύρια ψυχές κάθε μέρα. Καί ὁ πάντα ἐπίκαιρος Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος, ἂν καί ἔζησε τόσους αἰῶνες πρὶν, μᾶς περιγράφει ἀκριβῶς ὅπως εἴμαστε, μέ τό ἦθος πού ἔχουμε, καθῶς σάν ἱεροεξεταστὲς παραδίδουμε στήν πυρά δικαίους καί ἀδίκους. Ἡ ἐποχή μας εἶναι τό καλύτερο δεῖγμα γιατί ἔπρεπε ὁ Χριστός νά ἔρθει στή γῆ. Γιατί μόνον ὁ Ἴδιος ὁ Θεός τελικά ἀγαπᾷ τόν ἀνθρωπο. Μόνον ὁ Ἴδιος ὁ Θεός συγχώρεσε τή μοιχαλίδα, τήν πόρνη, τόν τελῶνη, τόν ληστή. Ἀντίθετα ἐμεῖς, τόν Ἅγιο Διονύσιο πού ἔκρυψε τόν φονιά τοῦ ἀδελφοῦ του, θά τόν κατακρίναμε κατάλληλα, λέγοντάς τον συνεργό ἢ ὅ,τι ἄλλο μπορούσε νά ἀποκησει τό ἀρρωστημένο μας ἐγώ. Λέει λοιπόν ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος "Εἶδα μερικούς νά πέφτουν στά κρυφά σέ λογῆς λογῆς βαριά παραπτώματα, τά ὁποῖα ποτέ δέν ἔρχονται στό φῶς. Ἐχουν ὅμως τήν ἀνάδεια μέ τήν φαινομενική ὑπόληψη τῆς καθαρότητάς τους νά ἐπεμβαίνουν σ' αὐτούς πού φταῖνε σέ μικροπράγματα καί νά τά φανερώουν". Ὁ νοῶν νοεῖτω.

Γερόντισσα Μόνικα
καί αἱ σὺν ἐμοί ἐν Χριστῷ ἀδελφαί

Πώς θά γνωρίσουμε τόν Θεό;

Ὁσίου Σιλουανού
τοῦ Ἀθωνίτου

Πολύ μᾶς ἀγαπάει ὁ Κύριος, αὐτό τό ἔμαθα ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα, πού μοῦ ἔδωσε Ἐκεῖνος κατά τό μέγα Του ἔλεος. Γέρασα καί ἐτοιμάζομαι γιά τόν θάνατο καί γράφω τήν ἀλήθεια ἀπό ἀγάπη γιά τούς ἀνθρώπους. Τό Ἅγιο Πνεῦμα, πού μοῦ ἔδωσε ὁ Κύριος, θέλει νά σωθοῦν ὅλοι, νά γνωρίσουν ὅλοι τόν Θεό.

Ἦμouνα χειρότερος κι ἀπό ἓνα βρωμερό σκύλο, ἐξαιτίας τῶν ἀμαρτιῶν μου, σάν ἄρχισα ὁμως νά ζητῶ συγχώρεση ἀπό τόν Θεό, Αὐτός μοῦ ἔδωσε ὄχι μόνο τή συγχώρεση ἀλλά καί τό Ἅγιο Πνεῦμα. Ἔτσι, ἐν Πνεύματι Ἄγιῳ, γνώρισα τόν Θεό.

Βλέπεις ἀγάπη πού ἔχει ὁ Θεός γιά ἐμᾶς; Ποιός ἀλήθεια, θά μπορούσε νά περιγράψει τήν εὐσπλαχνία Του;

Ἀδελφοί μου, πέφτω στά γόνατα καί σᾶς παρακαλῶ, πιστεύετε στόν Θεό, πιστεύετε

πώς ὑπάρχει τό Ἅγιο Πνεῦμα, πού μαρτυρεῖ γιά τόν Θεό σέ ὄλες τίς ἐκκλησίες μας, ἀλλά καί στήν ψυχή μου.

Τό Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι ἀγάπη. Καί ἡ ἀγάπη αὐτή πλημμυρίζει ὄλες τίς ψυχές τῶν οὐρανοπολιτῶν ἀγίων. Καί τό ἴδιο Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι στή γῆ, στίς ψυχές ὁσων ἀγαποῦν τόν Θεό. Ἐν Πνεύματι Ἄγιῳ οἱ οὐρανοί βλέπουν τή γῆ, ἀκοῦνε τίς προσευχές μας καί τίς προσκομίζουν στόν Θεό.

Ζοῦμε στή γῆ, δέν βλέπουμε τόν Θεό, δέν μπορούμε νά Τόν δοῦμε. Ἀλλά σάν ἔρθει τό Ἅγιο Πνεῦμα στήν ψυχή, τότε θά δοῦμε τόν Θεό, ὅπως Τόν εἶδε ὁ Ἅγιος Στέφανος (Πράξ. 7, 55-56). Ἡ ψυχή καί ὁ νοῦς ἀναγνωρίζουν ἀμέσως μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα ὅτι Αὐτός εἶναι ὁ Κύριος. Ἔτσι, ὁ Ἅγιος Συμεών ὁ Θεοδόχος, μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα, ἀναγνώρισε στό μικρό βρέφος τόν Κύριο (Λουκᾶ 2, 25-32). Ἔτσι καί ὁ Ἅγιος Ἰωάννης

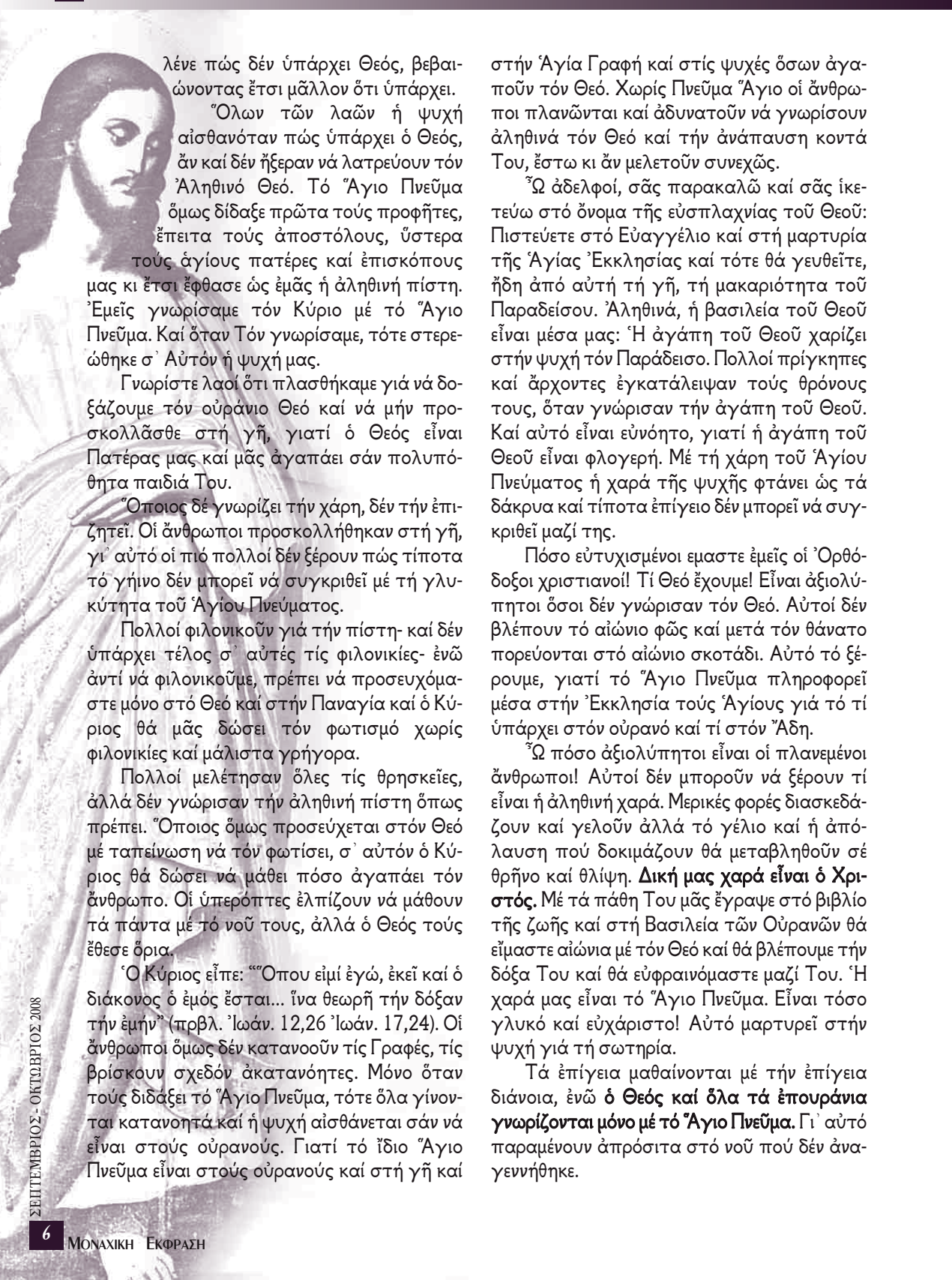
ὁ Βαπτιστής, μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα, ὄχι μέ τήν ἐπιστήμη. Καί τά παιδιά πού δέ σπούδασαν καθόλου, γνωρίζουν τόν Κύριο μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα κανεῖς δέν μπορεῖ νά γνωρίσει τόν Θεό καί πόσο πολύ μᾶς ἀγαπάει. Ἀκόμα κι ἂν διαβάζουμε ὅτι μᾶς ἀγάπησε καί ἔπαθε ἀπό ἀγάπη γιά ἐμᾶς, σκεφτόμαστε γι' αὐτά μόνο μέ τό νοῦ, ἀλλά δέν καταλαβαίνουμε ὅπως πρέπει, μέ τήν ψυχή, τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Ὅταν ὁμως μᾶς διδάξει, τότε γνωρίζουμε μέ ἐνάργεια καί αἰσθητά τήν ἀγάπη, τότε γινόμεστε ὅμοιοι μέ τόν Κύριο.

Καθένας μας μπορεῖ νά κρίνει γιά τόν Θεό κατά τό μέτρο τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πού γνώρισε. Γιατί πώς εἶναι δυνατό νά σκεπτόμαστε καί νά κρίνουμε γιά πράγματα πού δέν εἶδαμε ἢ δέν ἀκούσαμε καί δέν ξέρουμε; Οἱ Ἅγιοι λένε πώς εἶδαν τόν Θεό. Ἀλλά ὑπάρχουν καί ἄνθρωποι πού λένε ὅτι δέν ὑπάρχει Θεός. Εἶναι φανερό πώς μιλοῦν ἔτσι, γιατί δέν τόν γνώρισαν, αὐτό ὁμως δέ σημαίνει καθόλου

πώς ὁ Θεός δέν ὑπάρχει.

Οἱ Ἅγιοι μιλοῦν γιά πράγματα πού πραγματικά εἶδαν καί γνωρίζουν. Δέν λένε γιά παράδειγμα πώς εἶδαν ἕνα ἄλογο μήκους ἑνός χιλιομέτρου, ἢ ἕνα πλοῖο δέκα χιλιομέτρων, πού δέν ὑπάρχουν. Κι ἐγώ νομίζω πώς ἂν δέν ὑπῆρχε Θεός, δέν θά μιλοῦσαν κἄν γι' Αὐτόν στη γῆ. Οἱ ἄνθρωποι ὁμως θέλουν νά ζοῦν σύμφωνα μέ τό δικό τους θέλημα καί γι' αὐτό

**Τό Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι
ἀγάπη. Καί ἡ ἀγάπη αὐτή
πλημμυρίζει ὅλες τίς
ψυχές τῶν οὐρανοπο-
λιτῶν ἁγίων.**

λένε πώς δέν ὑπάρχει Θεός, βεβαιώνοντας ἔτσι μᾶλλον ὅτι ὑπάρχει.

“Ὅλων τῶν λαῶν ἡ ψυχὴ αἰσθανόταν πώς ὑπάρχει ὁ Θεός, ἂν καί δέν ἤξεραν νά λατρεύουν τόν Ἀληθινό Θεό. Τό Ἅγιο Πνεῦμα ὁμως δίδαξε πρῶτα τούς προφήτες, ἔπειτα τούς ἀποστόλους, ὕστερα τούς ἁγίους πατέρες καί ἐπισκόπους μας κι ἔτσι ἔφθασε ὡς ἐμᾶς ἡ ἀληθινή πίστη. Ἐμεῖς γνωρίσαμε τόν Κύριο μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα. Καί ὅταν Τόν γνωρίσαμε, τότε στερεώθηκε σ’ Αὐτόν ἡ ψυχὴ μας.

Γνωρίστε λαοί ὅτι πλασθήκαμε γιά νά δοξάζουμε τόν οὐράνιο Θεό καί νά μὴν προσκολλᾶσθε στή γῆ, γιατί ὁ Θεός εἶναι Πατέρας μας καί μᾶς ἀγαπάει σάν πολυπόθητα παιδιά Του.

“Ὅποιος δέ γνωρίζει τήν χάρη, δέν τήν ἐπιζητεῖ. Οἱ ἄνθρωποι προσκολλήθηκαν στή γῆ, γι’ αὐτό οἱ πῶ πολλοί δέν ξέρουν πώς τίποτα τό γήινο δέν μπορεῖ νά συγκριθεῖ μέ τή γλυκύτητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Πολλοί φιλονικοῦν γιά τήν πίστη- καί δέν ὑπάρχει τέλος σ’ αὐτές τίς φιλονικίες- ἐνῶ ἀντί νά φιλονικοῦμε, πρέπει νά προσευχόμαστε μόνο στό Θεό καί στήν Παναγία καί ὁ Κύριος θά μᾶς δώσει τόν φωτισμό χωρίς φιλονικίες καί μάλιστα γρήγορα.

Πολλοί μελέτησαν ὅλες τίς θρησκείες, ἀλλά δέν γνώρισαν τήν ἀληθινή πίστη ὅπως πρέπει. “Ὅποιος ὁμως προσεύχεται στόν Θεό μέ ταπείνωση νά τόν φωτίσει, σ’ αὐτόν ὁ Κύριος θά δώσει νά μάθει πόσο ἀγαπάει τόν ἄνθρωπο. Οἱ ὑπερόπτες ἐλπίζουν νά μάθουν τά πάντα μέ τό νοῦ τους, ἀλλά ὁ Θεός τούς ἔθεσε ὄρια.

“Ὁ Κύριος εἶπε: “Ὅπου εἰμί ἐγώ, ἐκεῖ καί ὁ διάκονος ὁ ἐμός ἔσται... ἵνα θεωρῇ τήν δόξαν τήν ἐμὴν” (πρβλ. Ἰωάν. 12,26 Ἰωάν. 17,24). Οἱ ἄνθρωποι ὁμως δέν κατανοοῦν τίς Γραφές, τίς βρίσκουν σχεδόν ἀκατανόητες. Μόνο ὅταν τούς διδάξει τό Ἅγιο Πνεῦμα, τότε ὅλα γίνονται κατανοητά καί ἡ ψυχὴ αἰσθάνεται σάν νά εἶναι στους οὐρανοῦς. Γιατί τό ἴδιο Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι στους οὐρανοῦς καί στή γῆ καί

στήν Ἁγία Γραφή καί στίς ψυχές ὅσων ἀγαποῦν τόν Θεό. Χωρίς Πνεῦμα Ἅγιο οἱ ἄνθρωποι πλανῶνται καί ἀδυνατοῦν νά γνωρίσουν ἀληθινά τόν Θεό καί τήν ἀνάπαυση κοντά Του, ἔστω κι ἂν μελετοῦν συνεχῶς.

Ἔξ ἀδελφοί, σᾶς παρακαλῶ καί σᾶς ἰκετεύω στό ὄνομα τῆς εὐσπλαχνίας τοῦ Θεοῦ: Πιστεῦτε στό Εὐαγγέλιο καί στή μαρτυρία τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας καί τότε θά γευθεῖτε, ἦδη ἀπό αὐτὴ τῆ γῆ, τὴ μακαριότητα τοῦ Παραδείσου. Ἀληθινά, ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι μέσα μας: Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ χαρίζει στήν ψυχὴ τόν Παράδεισο. Πολλοὶ πρίγκηπες καί ἄρχοντες ἐγκατάλειψαν τούς θρόνους τους, ὅταν γνώρισαν τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Καί αὐτό εἶναι εὐνόητο, γιατί ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι φλογερή. Μέ τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἡ χαρὰ τῆς ψυχῆς φτάνει ὡς τὰ δάκρυα καί τίποτα ἐπίγειο δέν μπορεῖ νά συγκριθεῖ μαζί της.

Πόσο εὐτυχησμένοι εμαστέ ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι χριστιανοί! Τί Θεό ἔχουμε! Εἶναι ἀξιολύπητοι ὅσοι δέν γνώρισαν τόν Θεό. Αὐτοὶ δέν βλέπουν τό αἰώνιο φῶς καί μετὰ τόν θάνατο πορεύονται στό αἰώνιο σκοτάδι. Αὐτό τό ξέρουμε, γιατί τό Ἅγιο Πνεῦμα πληροφορεῖ μέσα στήν Ἐκκλησία τούς Ἁγίους γιά τό τί ὑπάρχει στόν οὐρανό καί τί στόν Ἄδη.

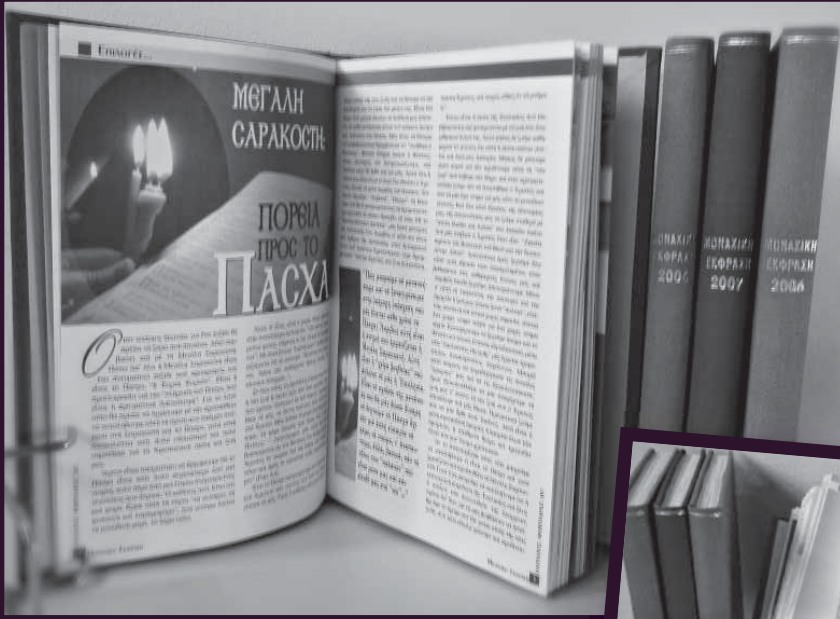
Ἔξ πόσο ἀξιολύπητοι εἶναι οἱ πλανημένοι ἄνθρωποι! Αὐτοὶ δέν μποροῦν νά ξέρουν τί εἶναι ἡ ἀληθινή χαρὰ. Μερικές φορές διασκεδάζουν καί γελοῦν ἀλλά τό γέλιο καί ἡ ἀπόλαυση πού δοκιμάζουν θά μεταβληθοῦν σέ θρῆνο καί θλίψη. **Δικὴ μας χαρὰ εἶναι ὁ Χριστός.** Μέ τά πάθη Του μᾶς ἔγραψε στό βιβλίο τῆς ζωῆς καί στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν θά εἴμαστε αἰώνια μέ τόν Θεό καί θά βλέπουμε τήν δόξα Του καί θά εὐφραινόμαστε μαζί Του. Ἡ χαρὰ μας εἶναι τό Ἅγιο Πνεῦμα. Εἶναι τόσο γλυκό καί εὐχάριστο! Αὐτό μαρτυρεῖ στήν ψυχὴ γιά τὴ σωτηρία.

Τὰ ἐπίγεια μαθαίνονται μέ τήν ἐπίγεια διάνοια, ἐνῶ **ὁ Θεός καί ὅλα τὰ ἐπουράνια γνωρίζονται μόνο μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα.** Γι’ αὐτό παραμένουν ἀπρόσιτα στό νοῦ πού δέν ἀναγεννήθηκε.

Τό περιοδικό μας “ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ”

δεμένο σε
ΤΟΜΟΥΣ

’Ετη
2006 και
2007

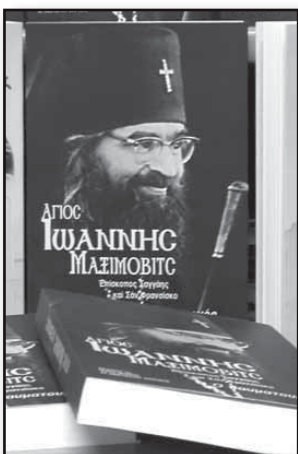
Τὰ τεύχη τῶν ἐτῶν 2006 καὶ 2007 δε-
μένο σε δύο τόμους (περιορισμένος ἀριθ-
μός), γιὰ ὅσους δὲν ἔχουν λάβει τὰ
τεύχη αὐτῶν τῶν ἐτῶν. Μπορεῖτε νὰ τὰ
ζητήσετε στοὺς τηλέφωνο τῆς Μονῆς
26340-44391 (9-2 πρωῖ καὶ 6-9 ἀπόγ).

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΞΙΜΟΒΙΤΣ

ὁ θαυματουργός

Ἡ βιογραφία ἑνὸς νεοφανοῦς
καὶ θαυματουργοῦ Ἁγίου
τῶν καιρῶν μας καὶ τό βιβλίο
μέ τὴν Ἱερὴ Ἀκολουθία του.

(Ἑσπερινός, Ὁρθρος,
Παρακλητικὸς Κανὼν)

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2008

Ἡ προσφορά τοῦ θυμιάματος

*Θυμιάμά Σοι
προσφέρομεν Χριστέ...*

*Τοῦ Μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου
Ἀθηνῶν κυροῦ Χριστοδοῦλου*

Τό θυμίαμα στή λατρεία τοῦ Θεοῦ ἐκρησιμοποιεῖτο καί ἀπό τούς Ἑβραίους καί ἀπό τούς εἰδωλολάτρεις. Ἦταν δείγμα ἀναγνώρισης τῆς ὑπερέχουσας ἀξίας τοῦ Θεοῦ, ἦταν σύμβολο ὑποταγῆς καί ἀφοσίωσης. Στήν Παλαιά Διαθήκη ἔχουμε τήν περιγραφή του καί τό μείγμα ἀπό τό ὁποῖο ἀποτελεῖτο συγκεκριμένα, στό βιβλίο τῆς Ἐξόδου 30, 34-38 ὁ Θεός δίδει ἐντολή νά ἀποτελεῖται τό θυμίαμα ἀπό 4 συστατικά στοιχεῖα, ἀπό σταχτή, ὄνηχα, χαλβάνη καί λίβανο. Γι' αὐτό καί οἱ ἔννοιες "θυμίαμα" (ἢ μοσχοθυμίαμα) καί "λίβανι" δέν ταυτίζονται. Τό λίβανι εἶναι ἓνα ἀπό τά στοιχεῖα ἀπό τά ὁποῖα ἀπαρτίζεται τό θυμίαμα. Στά χρόνια τοῦ Κυρίου τό ἑβραϊκό θυμίαμα ἀποτελεῖτο ἀπό 13 ἀρωματώδη στοιχεῖα, ὅπως μαρτυρεῖ ὁ Ἰώσηπος. Ἡ Σκηνή τοῦ Μαρτυρίου περιεῖχεν, ἐκτός τῶν ἄλλων, καί τό "χρυσοῦν θυμιατήριον" μέσα στό ὁποῖον ἔκαιαν κάρβουνα καί ὁ Ἱερέας πετοῦσε ἄρκετό θυμίαμα καί ἔπειτα γονάτιζε καί προσευχόταν στόν Θεό. Στό Ναό τοῦ Σολομώντος ὑπῆρχε τό θυσιαστήριον τοῦ θυμιάματος, στό ὁποῖο θυμιάζε κάθε μέρα ἓνας ἱερεύς. Ὁ ἱερεύς δέ, πού τοῦ ἔπεφτε ὁ κλῆρος

νά θυμιάσει, ἐθεωρεῖτο ὅτι ἀξιωνόταν μεγάλης τιμῆς ἀπό τόν Θεό. Τοῦτο συνέβη και μέ τόν Ζαχαρία, πατέρα τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ὅπου κατά τήν ὥρα τοῦ θυμιάματος δέχθηκε ἀπό τόν Ἄγγελο τήν πληροφορία ὅτι θά γεννηθεῖ σ' αὐτή τήν προχωρημένη ἡλικία και μέ τή γυναίκα του στείρα, τόν Βαπτιστή. Ἡ ὥρα τοῦ θυμιάματος στούς Ἑβραίους ἦταν συγκλονιστική γιά τούς συμβολισμούς της. Καί οἱ εἰδωλολάτρες χρησιμοποιοῦσαν θυμίαμα στή λατρεία τους, ὅπως οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, οἱ Αἰγύπτιοι, οἱ Φοίνικες, οἱ Ἀσσύριοι, οἱ Βαβυλώνιοι κλπ. Σᾶς ὑπεθυμίζω τίς περιπτώσεις ἀγίων χριστιανῶν μαρτύρων πού, ἐπειδή δέν ἐδέχθησαν νά ρίψουν θυμίαμα ἐμπρός στά εἰδωλα, ἐθυσιάσθησαν οἱ ἴδιοι. Θυμίαμα προσεφέρετο και πρὸς τόν Ρωμαῖο Αὐτοκράτορα, πού λατρεύετο ὡς Θεός. Τό ἴδιο συνέβαινε και γιά ἄλλους ἐπιφανεῖς ἀνθρώπους πού εἶχαν δοξαθεῖ ἀπό τούς ἀνθρώπους. Κατά τόν ἱστορικό Θεοδώρητο, ὁ Ἰουλιανός Παραβάτης ἀξίωνε νά τοῦ καίνε θυμίαμα.

Ἡ χριστιανική θρησκεία παρέλαβε ἀπό τούς Ἑβραίους τό θυμίαμα και τό καθιέρωσε και στή δική της λατρεία. Τοῦ προσέδωσε δέ πνευματικούς συμβολισμούς, πού ἀξίζει νά θυμηθοῦμε.

Τό θυμίαμα ἐν πρώτοις συμβολίζει τήν προσευχή, πού ἀνεβαίνει πρὸς τόν θρόνον τοῦ Θεοῦ. “Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν Σου...”. Εἶναι ἡ ὀρμηή τῆς ψυχῆς πρὸς τά ἄνω. Καί ταυτόχρονα συμβολίζει και τήν ζέουσαν ἐπιθυμία μας νά γίνει ἡ προσευχή μας δεκτή “εἰς ὁσμήν εὐωδίας πνευματικῆς”. Γράφει ὁ ἱερός Χρυσόστομος “ὡσπερ τό θυμίαμα και καθ' ἑαυτὸ καλόν και εὐῶδες, τότε δέ μάλιστα ἐπιδείκνυται τήν εὐωδία, ὅταν ὀμιλήσει τῷ πυρί. Οὕτω δέ και ἡ εὐχή καλή μέν καθ' ἑαυτήν καλλίων δέ και εὐωδεστέρα γίνεται, ὅταν μετά και ζεούσης ψυχῆς ἀναφέρηται, ὅταν θυμιατήριον ἡ ψυχὴ γένηται και πῦρ ἀνάπτῃ σφοδρόν”. Γι' αὐτό και πρέπει νά διδάσκουμε τό λαό ὅτι, ὅταν προσεύχεται, καλό εἶναι νά καίει θυμίαμα στό σπίτι.

Συμβολίζει ἀκόμη και τίς γλώσσες πυρός τῆς Ἁγίας Πεντηκοστῆς, ὅταν ὁ Κύριος ἐξαπέστειλε στούς Μαθητές Του τό Πανάγιόν Του Πνεῦμα “ἐν εἴδει πυρίνων γλωσσῶν”. Στήν εὐχή πού λέγει ὁ ἱερεύς, ὅταν εὐλογεῖ τό θυμίαμα στήν πρόθεση, ἀναφέρει “θυμιάμα Σοι προσφέρομεν Χριστέ ὁ Θεός εἰς ὁσμήν εὐωδίας πνευματικῆς, ὁ προσδε-

ξάμενος εἰς τό ὑπερουράνιον Σου θυσιαστήριον, ἀντικατάπεμψον ἡμῖν τήν χάριν τοῦ Παναγίου Σου Πνεύματος”. Μέ τό θυμίαμα δηλ. ζητοῦμε ἀπό τόν Κύριο νά μᾶς στείλει τήν ἀγιοπνευματική Του χάρι. Γι' αὐτό και οἱ πιστοί, ὅταν τούς θυμιάζει ὁ ἱερεύς, κλίνουν ἐλαφρῶς τήν κεφαλὴ σέ δεῖγμα ὑποδοχῆς τῆς χάριτος αὐτῆς. Ὁ ἅγιος Συμεών Θεσσαλονίκης ἐρμηνεύει ὡς ἐξῆς τήν σημασία τοῦ θυμιάματος: “Δηλοῖ τήν ἀπ' οὐρανοῦ χάριν και δωρεάν ἐκχυθεῖσαν τῷ κόσμῳ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ και εὐωδία τοῦ Πνεύματος και πάλιν εἰς τόν Οὐρανόν δι' αὐτοῦ ἀναχθεῖσαν”.

Τό εὐῶδες θυμίαμα συμβολίζει ἐξ ἄλλου και τόν αἶνον, πού ἀπευθύνεται πρὸς τόν Θεό. Ἡ καύση τοῦ θυμιάματος σημαίνει τή λατρεία και τόν ἐξιλασμό. Τό δέ εὐχάριστο συναίσθημα, πού δημιουργεῖται ἀπό τό ἀρωμα τοῦ θυμιάματος σέ ὅλο τό χῶρο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, σημαίνει τήν πληροσση τῆς καρδιάς μας ἀπό τή θεία εὐαρέστηση, πού εἶναι ὁ καρπός τῆς ἀγάπης μας πρὸς τόν Θεό. Στήν περίπτωση αὐτή κάθε πιστός μετατρέπεται σέ “εὐωδία Χριστοῦ”.

Τό δέ θυμιατήριον, πού καίγονται τά κάρβουνα και τοποθετεῖται τό θυμίαμα, συμβολίζει τήν κοιλία τῆς Θεοτόκου, ἡ ὁποία δέχθηκε στά σπλάχνα της σωματικῶς τήν Θεότητα, πού εἶναι “πῦρ καταναλίσκον” χωρίς νά ὑποστεῖ φθοράν ἢ ἀλλοίωση. Κατά τόν Ἅγιο Γερμανό, Πατριάρχη Κων/πόλεως “Ὁ θυμιατήρ ἀποδεικνύει τήν ἀνθρωπότητα τοῦ Χριστοῦ, τό πῦρ τήν θεότητα και ὁ εὐώδης καπνός μνηνεῖ τήν εὐωδία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος προπορευομένην”.

Και ἄλλοῦ: “Ἡ γαστήρ τοῦ θυμιατηρίου νοηθεῖ ἄν ἡμῖν ἡ ἡγιασμένη μήτρα τῆς Θεοτόκου φέρουσα τόν θεῖον ἄνθρωκα Χριστόν, ἐν ᾧ κατοικεῖ πᾶν τό πλήρωμα τῆς θεότητος σωματικῶς. Διό και τήν ὁσμήν τῆς εὐωδίας ἀναδιδῶσιν εὐωδιάζον τά σύμπαντα”. Μέ ἀπλά λόγια και ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός περιγράφει αὐτόν τόν συμβολισμόν, λέγοντας: “Τό θυμιατό σημαίνει τήν Δέσποινα, τήν Θεοτόκο. Ὅπως τά κάρβουνα καίνε μέσα στό θυμιατό και δέν καίεται, ἔτσι και ἡ Δέσποινα ἡ Θεοτόκος ἐδέχθηκε τόν Χριστόν και δέν κάηκε, ἀλλά μάλιστα ἐφωτίσθηκε”.

Λειτουργική Χρήση

Ἡ Ἐκκλησία μας εἰσήγαγε τό θυμίαμα μέ νέους συμβολισμούς στή θεία λατρεία ἀπό τήν

άρχη. Κατά τό Ἀποστολικό Κανόνα μόνο θυμιάμα καί ἔλαιο εἶναι ἐπιτρεπτά στό Ἅγιο Θυσιαστήριον. Ὁ δέ Ἰουστινιανός ἐδώρησε στήν Ἁγία Σοφία 36 χρυσά θυμιατήρια μέ πολύτιμους λίθους, κατά δέ μαρτυρίαν τοῦ Κωνσταντίνου Πορφυρογεννήτου οἱ βασιλεῖς στό Βυζάντιο εἰσερχόμενοι στήν ἐκκλησία προσέφεραν θυμιάματα εἰδικά θυμιατήρια, τά καλούμενα “καπνιστά”. Τό θυμιατόν, κατά ταῦτα, ὡς ἕνα ἱερό σκεῦος ἀφιερωμένο στή λατρεία τοῦ Θεοῦ, πρέπει νά εἶναι καθαρό καί ὄχι μαυρισμένο ἀπό τόν καπνό, νά εἶναι ἀπαλό μέταλλο καί ὄχι εὐτελές καί νά συμμορφώνεται ὡς πρός τό σχῆμα πρός τήν λειτουργική παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας. Τό “κατζιον” εἶναι εἰδικῆς χρήσεως θυμιατόν, πού χρησιμοποιεῖται στίς Ἀγρυπνίες καί στίς κατασκευαστικές Ἀκολουθίες τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς καί τῆς Μεγ. Ἑβδομάδος. Τό δέ χρησιμοποιούμενο θυμιάμα πρέπει νά εἶναι ἀρωματωδές, ὡς ἐκεῖνο πού παράγεται στό Ἅγιον Ὄρος καί στίς ἄλλες μονές μας, ἀπό ἐκεῖ νά τό προμηθεύεσθε, πρῶτον μὲν διότι παρασκευάζεται μέ προσοχή καί εὐλάβεια, δεύτερον δέ διότι προμηθευόμενοι αὐτό ἐνισχύετε οἰκονομικά τίς πτωχές μονές.

Τό θυμιάμα χρησιμοποιεῖται σέ ὄλες τίς ἐκκλησιαστικές Ἀκολουθίες καί δὴ κατά τήν ἔναρξή των. Καί στά ἑπτὰ Μυστήρια ἐπίσης. Δυστυχῶς σήμερα αὐτό ἔχει ἐγκαταλειφθεῖ ἀδικαιολογητῶς, ἐνῶ θά ἔπρεπε νά ἐπανέλθει. Ἡ Βάπτισις π.χ. μπορεῖ καί πρέπει νά ἀρχίζει μέ θυμιάμα, τό ἴδιο καί τό Εὐχέλαιο. Ὁ Ἑσπερινός καί ἡ Θεία Λειτουργία τελοῦνται σήμερα μέ χρήση θυμιάματος, τό ὅποῖον ὁμως δέον νά προσφέρεται κατά τήν τάξιν.

-Εἰδικότερον τοῦ θυμιάματος προηγουῖται: Ἡ προετοιμασία τοῦ θυμιατοῦ μέ τό ἀναμμα τῶν ἀνθράκων. Τά ἐν χρήσει “καρβουνάκια” χρειάζονται προσοχή, διότι κατά τό ἀναμμα βγάζουν ἀποπνικτικό καπνό πού ἐνοχλεῖ. Γι’ αὐτό καί πρέπει νά ἀνάπτονται μακριά ἀπό τόν λαό, εἴτε σέ μιά ἄκρη τοῦ Ἱεροῦ καί ἔξω ἀπό αὐτό. Ἐπίσης, χρειάζεται προσοχή κατά τό ἀναμμα, διότι ἐκσφενδονίζονται μικρές καῦτρες πού μπορεῖ νά προκαλέσουν ζημιές σέ τραπεζομάνδηλα

ἢ στά χαλιά. Ποτέ δέν ἀνάπτεται τό θυμιατό ἐμπρός τήν Ἁγία Τράπεζα. Προτιμότερη εἶναι ἡ χρήση καρβουνόσκονης, πού οὔτε “πετάει” καῦτρες, οὔτε βγάζει καπνό. Εὐνόητο εἶναι ὅτι θά πρέπει νά ἀποφεύγεται ἡ χρησιμοποίηση τοῦ θυμιατοῦ χωρίς ἀναμμένα κάρβουνα.

- Ἡ τοποθέτησις τοῦ θυμιάματος. Τό ὄρθον εἶναι τό θυμιάμα νά τό προσφέρει Ἀρχιερεὺς -ὅταν λειτουργεῖ- ἢ ὁ Ἱερεὺς, τοποθετώντας ὁ ἴδιος τό λιβάνι μέσα στό θυμιατό. Στήν περίπτωσιν αὐτῆ ὑπάρχει σέ εὐπρεπές δοχεῖο τοποθετημένο τό θυμιάμα καί μέ ἕνα κουταλάκι παίρνει ἀπό αὐτό, συνήθως προσφερόμενο ἀπό ἕνα παιδί, τό ἀναγκαῖο θυμιάμα καί τό τοποθετεῖ ἐπάνω στά κάρβουνα. Ἡ χειρονομία εἶναι βέβαια συμβολική, δηλ. ἐντάσσεται καί αὐτῆ μέσα στούς ἀπειρους συμβολισμούς, πού ὑπάρχουν στή λατρεία μας. Εἶναι ὁμως καί χαρακτηριστική, διότι δείχνει μέ ἀπτό τρόπο ὅτι τό θυμιάμα προσφέρεται ἀπό τόν ἴδιο τόν λειτουργό.

- Ἡ εὐλόγησις αὐτοῦ ἀπό τόν Ἀρχιερέα, ἂν χοροστατεῖ ἢ λειτουργεῖ, ἢ ἀπό τόν ἴδιο τόν Ἱερέα. Ἡ εὐλόγησις εἶναι διαφορετικὴ στήν “κάλυψη” τῶν θείων δώρων καί σέ ὄλες τίς ἄλλες περιπτώσεις. Δηλ., ὅταν πρόκειται νά “καλύψει” τά Ἅγια ὁ Ἀρχιερεὺς ἢ ὁ Ἱερεὺς, προσφερομένου τοῦ Θυμιάματος, λέγει τήν εὐχή “Θυμιάμα σοι προσφέρομεν, Χριστέ...” καί τό εὐλογεῖ. Σέ ὄλες τίς ἄλλες περιπτώσεις λέγει “Εὐλογητός ὁ Θεός

ημών...” και εὐλογοῖ μέ τό χέρι.

- Τό θυμίαμα πραγματώνει κατά περίπτωσιν εἴτε ὁ Ἀρχιερεύς, εἴτε ὁ Ἱερεύς, εἴτε ὁ Διάκονος.

Εἰς τόν ἑσπερινό και τόν Ὁρθρο θυμιᾷ ὁ Διάκονος, ἐάν ὑπάρχει, ἢ ὁ Ἱερεύς. Ἐάν δέν χοροστατεῖ Ἀρχιερεύς, τήν εὐλόγησιν τοῦ δίνει ὁ Ἱερεύς. Ἐάν ὁμως παρίσταται Ἀρχιερεύς χοροστατῶν προσάγεται πρὸς αὐτόν τό θυμίαμα κι ἐκεῖνος εὐλογοῖ ἀπό τοῦ ἀρχιερατικοῦ θρόνου. Ὁ λαμβάνων τήν εὐλογίαν θυμιᾷ τρίς τόν Ἀρχιερέα. Στήν περίπτωση αὐτή ὁ θυμιῶν εἰσέρχεται στό Ἅγιον Βῆμα και θυμιᾷ τήν Ἁγία Τράπεζαν, τούς παρόντες Ἱερεῖς και ἐξέρχεται τοῦ Βήματος, πού θυμιᾷ τίς εἰκόνες τοῦ τέμπλου και πάλιν τόν Ἀρχιερέα 9φορές και ἐν συνεχείᾳ τόν λαόν. Ἐπιστρέφων στόν σολεᾷ θυμιᾷ 9φορές τόν Ἀρχιερέα, και μετά πάλιν τίς εἰκόνες τοῦ τέμπλου, και εἰσερχόμενος στό Ἅγιον Βῆμα θυμιᾷ πάλιν περίξ τήν Ἁγία Τράπεζα, τήν Πρόθεση, τούς ἐντός τοῦ Βήματος κλπ.

- Τό θυμίαμα προσφέρεται κατά τήν ἔναρξιν τῆς Θεῆας Λειτουργίας, κατά τήν ψαλμώδισιν τοῦ Ἀπολυτικίου πρὸ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ Εὐαγγελίου, κατά τόν Χερουβικόν ὕμνον, μετά τόν καθαγιασμόν,, κατά τό “Ὁρθοὶ μεταλαβόντες...”. Μετά τήν καθιέρωσιν, στά ὄρια τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς και μερικῶν ἄλλων Ἱερῶν Μητροπόλεων τῆς μελωδικῆς ἀποδόσεως τοῦ “Ἀλληλουῖαριον”, τό θυμίαμα πρὸ τοῦ Εὐαγγελίου γίνεται κατά τήν ὥρα αὐτή μέ ἀνεσιν και χωρὶς νά παρενοχλεῖται κανεῖς.

Εἴθισται ψαλλομένου τοῦ Χερουβικοῦ νά ἐξέρχε-

ται ὁ Ἀρχιερεύς ἢ ὁ Ἱερεύς στήν Ὡραία Πύλην και νά θυμιᾷ τίς εἰκόνες τοῦ τέμπλου, ὅταν ὁ ἱεροψάλτης φθάσει εἰς τήν λέξιν “Τριάδι”. Ἡ σύνδεσιν τῆς λέξεως αὐτῆς μέ τήν ἐξοδον ἀπό τοῦ Ἁγίου Βήματος δέν εὐρίσκει κανένα ἐννοιολογικό ἔρεισμα. Ὅμως ἔχει ἐπικρατήσιν και τηρεῖται ἀπό πολλούς ἱερουργούς. Διαφορετικῆ εἶναι ἡ περίπτωση τῆς ἔναρξιν τοῦ θυμιήματος στόν ἑσπερινό, ὅταν ὁ ἱεροψάλτης φθάσει στή λέξιν “ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου”. Τήν ἐξοδο στό “Τριάδι” φαίνεται ὅτι ἐπέβαλαν πρακτικοὶ λόγοι, ἐπειδή τότε περίπου ὁ Ἱερεύς ἔχει τελειώσει τήν Ἀνάγνωσιν τῆς εὐχῆς τοῦ χερουβικοῦ ὕμνου. Ἄλλωστε, ἡ παλαιά τάξιν ἦταν νά θυμιᾷ ὁ Διάκονος καθ’ ὄν χρόνον ὁ Ἱερεύς ἀνεγίνωσκεν τήν εὐχῆν.

- Ὁ τρόπος χειρισμοῦ τοῦ θυμιατηρίου προϋποθέτει ἐμπειρίαν και ζῆλον. Πολλοὶ ἱερουργοί, ἰδίως νεοχειροτόνητοι, δέν γνωρίζουν πῶς γίνεται τό θυμιάτισμα, δηλ. πῶς πιάνουμε τό θυμιατό, πῶς τό κινούμε, πῶς τό κατευθύνουμε ὅπου πρέπει, πῶς ἀποφεύγουμε ζημιές, μέ ἀποτέλεσμα νά δείχνουν ἀδεξιότητα και νά στεροῦν τόν ἀπαραίτητο παλμό ἀπό τό θυμιάτισμα. Καί βέβαια εἶναι ἀπόβλητη ἡ συνήθεια πολλῶν ἀδαῶν ἢ ἀδεῶν, νά θυμιατίζουν πολύ γρήγορα και ἔντονα, χωρὶς τῆ δέουσα ἱεροπρέπεια, ὅπως και ἄλλων πού μέ πολύ δισταγμό σηκώνουν τό χέρι των, ἀποδίδοντες στό θυμιάτισμα νωχελικό ρυθμό. Οὔτε τό ἕνα, οὔτε τό ἄλλο ἐνδείκνυται. Τό ἕνα προδίδει “παρρησίαν”, τό ἄλλο ἀμηχανία. Χρειάζεται χειραγωγία ἀπό ἐμπειρους πρὸς ἀρχαίους. Τό θυμιατόν κινεῖ τό δεξιό χέρι μέ σταθερότητα, ἀλλά και μέ εὐπρέπεια κατά τό θυμιάτισμα εἴτε τοῦ Ἀρχιερέως, εἴτε τῶν ἱερῶν εἰκόνων, ὁ θυμιῶν Διάκονος ἢ ὁ Ἱερεύς κλίνει ἐλαφρῶς τόν ἀνχένα μετά ἀπό κάθε τριπτή κίνηση. Χρειάζεται, ἐπίσης, προσοχή νά μή πεταχθοῦν ἔξω τά κάρβουνα. Ἡ τέχνη τοῦ θυμιᾶν ἀποβλέπει στήν ἀποφυγή τέτοιων ἀδεξιών κινήσεων.

Τό θυμίαμα μέ τό “κατζιον” θέλει και αὐτό τήν τέχνην του. Τό “κατζιον” ἔχει συνήθως κουδουνάκια. Ὁ χειριζόμενος αὐτό ὀφείλει νά τά κινεῖ κατά τρόπον πού νά ἐπιτρέπει στά κουδουνάκια νά ἀκούγονται ἐλαφρῶς. Μὲ τό ἱερό αὐτό σκεῦος ὁ ἱερουργός σχηματίζει στόν ἀέρα τό σημεῖον τοῦ Σταυροῦ ἀντί ἄλλης κινήσεως.

(“ἐφημέριος”, Μάρτιος 2007) www.egolpio.gr

Ἡ Ἁγία *Μεθοδία*

τῆς Κιμώλου

Μεταξύ τῶν νεφανῶν Ἁγίων διαλάμπει ὡς φωτεινός ἀστέρας ἡ ὁσία Μεθοδία, τό σκεῦος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ ὑποτύπωση τῆς καθαρῆς ζωῆς, τό ἀμάραντο ἄνθος τῆς Κιμώλου, τοῦ ὁποίου ἡ εὐωδία ἀπλώνεται ὄχι μόνον σ' ὅλες τίς Κυκλάδες, ἀλλά καί σέ ὅλοκληρη τήν Ἑλλάδα.

Γεννήθηκε στή νῆσο Κίμωλο στίς 10 Νοεμβρίου τοῦ 1861 ἀπό γονεῖς εὐσεβεῖς, τόν Ἰάκωβο καί τή Μαρία Σάρδη, οἱ ὁποῖοι εἶχαν τρεῖς γιούς καί πέντε θυγατέρες. Ἡ δεύτερη ἀπό αὐτές ἦταν ἡ Εἰρήνη, ἡ μετέπειτα Μεθοδία, ἡ ὁσία Νύμφη τοῦ Χριστοῦ πού μέ ὅλη της τήν ψυχή Τόν ἠγάπησε καί μέ πίστη θερμή ἐξεπλήρωσε τίς ἁγίες ἐντολές Του.

Ἀπό μικρή φαινόταν ἡ κλίση της καί ὅτι θά φέρι πολλούς πνευματικούς καρπούς, γιατί ἀποστρεφόταν καί ἀπέφευγε μέ ὄλες της τίς δυνάμεις κάθε τι

Ἀπολυτίκιον. Ήχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης

Τῆς Κιμώλου τόν γόνον, ἀρετῶν τό κειμήλιον, καί τῶν ἀπ' αἰῶνος Ὁσίων, ἀληθῶς τήν ἀμόσκητον, τιμῆσάμεν ἐν ἡμῖνοις οἱ πιστοί, Ὅσίου Μεθοδίου τήν σεπτήν, τάς τοῦ βίου αὐτῆς πράξεις θεοφιλεῖς, μιμούμενοι κραυγάζοντες· δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σέ στεφανώσαντι, δόξα τῷ σὺν Ἁγίῳ τοῖς χοροῖς, σέ, Μήτηρ, ἀριζήσαντι.

πού θά μπορούσε νά βλάψει τήν ψυχή της καί ἀντίθετα ἐνστερνιζόταν μόνον τά καλά καί ὠφέλιμα, τίς ἅγιες καί πνευματικές συναναστροφές, τά χρηστά καί ἀγνά ἦθη μέσω τῶν ὁποίων φωτιζόταν ἡ ψυχή της καί θερμαινόταν ἡ καρδιά της πρὸς θεῖον ἔρωτα. Ἀγαποῦσε θερμά τήν Ἐκκλησία, στήν ὁποία δέν ἔχανε εὐκαιρία νά βρίσκεται μέ κάθε εὐλάβεια καί κατάνυξη.

Ἔτσι ἀνατραφεῖσα ἡ ὁσία “ἐν παιδεία καί νοουθεσία Κυρίου” ἤλθε στήν κατάλληλη ἡλικία καί ἀποφάσισε νά ἀφιερῶθεϊ ἐξ ὀλοκλήρου στόν Θεό, ἀλλά οἱ γονεῖς της θέλησαν νά τήν παντρέψουν κι ἐκείνη ὑπάκουσε στή θέλησή τους καί πῆρε γιά σύζυγό της, ἕναν ναυτικό στό ἐπάγγελμα καταγόμενο ἀπό τήν Χίο. Ὁ γάμος καθόλου δέν τῆς μείωσε τό ζῆλο καί τή θερμή ἀγάπη της πρὸς τόν οὐράνιο Νυμφίο Χριστό, ἀλλά ἀκόμη περισσότερο ἀναβέ μέσα στήν ψυχή της ὁ θεῖος ἔρωτας καί ἀκολουθοῦσε τήν πρότερη ζωὴ της παρακαλώντας θερμά τόν Χριστό νά τήν ἀξιώσει τῆς μοναχικῆς ζωῆς καί ν’ ἀφιερῶθεϊ ἐντελῶς σέ Αὐτόν, διότι τά πάντα ἀνέθεσε στό θέλημά Του. Ψυχῇ καί σώματι ἡ μακαρία Μεθοδία ὑποτασσόταν στό θεῖο θέλημα. Κάποια μέρα λοιπόν ὁ σύζυγός της ναυάγησε στίς ἀκτές τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καί δέν ἐπέστρεψε ποτέ στήν Κίμωλο. Ἐκείνη τότε λοιπόν ἀποφάσισε νά ἐγκαταλείψει τά πάντα καί νά ἐκπληρώσει τήν πρώτη της ἐπιθυμία ν’ ἀφιερῶθεϊ στόν Θεό, ἀπαρνούμενη τόν κόσμον καί πάντα τά τοῦ κόσμου πράγματα. Ἀνεχώρησε λοιπόν γιά τό Μοναστήρι ὅπου καί ἐκάρη μοναχή στόν Ἱερό Ναό τῆς Παναγίας τῆς Ὁδηγητρίας Κιμῶλου ἀπό τόν τότε Ἀρχιεπίσκοπο Σύρου Μεδόδιο, μετονομασθεῖσα ἀπό Εἰρήνη, Μεθοδία Μοναχή. Μετά τήν κουρά της ἐπέδωθε μέ πολύ ζῆλο καί ἀκατάβλητο καί ζέουσα προθυμία σέ ἀσκητικούς ἀγῶνες μέ τίς ὁποῖες νέκρωσε τή σάρκα της καί ἐβάδιζε μέ σύννεση καί σοφία τή στενή καί τεθλιμμένη ὁδὸ πού ὡδηγεῖ στήν αἰώνιο ζωὴ. Γιά νά ἀπαλλαγεῖ ἀπό κάθε μάταιη συναναστροφή τοῦ κόσμου ἔμεινε

ἐγκλειστη σ’ ἕνα μικρό κελί στό Στιάδι τοῦ “Μέσα Κάστρου” τῆς Κιμῶλου, δίπλα στόν Ἱερό Ναό τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου καί δέν ἔβγαине παρά μόνον σέ πολύ μεγάλη ἀνάγκη, προφυλάσσοντας ἔτσι τόν ἑαυτό της ἀπό τά μάταια καί φθαρτά καί ὡδηγουμένη σέ ψηλότερες πνευματικές ἀναβάσεις.

Ἄδυνατεῖ κανεῖς νά περιγράψει τοὺς κόπους τῆς ἐγκλειστης ἰσαγγελης ζωῆς της, τήν ἀσκησι, τήν νηστεία, τήν ἀγρυπνία, τά δάκρυα, τήν ἀδιάλειπτη προσευχή. Κοιμόταν ἐλάχιστα γιά τήν ἀνάγκη τοῦ σώματος σέ ξύλινο κρεβάτι χωρίς στρῶμα καί τήν ὑπόλοιπη νύχτα προσευχόταν μέ θερμά δάκρυα καί κατάνυξη πρὸς τόν γλυκύτατόν της Νυμφίο Χριστό, τοῦ Ὁποίου τό κάλλος καί τήν ὠραιότητα μόνον καθὼς φανταζόταν μέ τοὺς νοερούς ὀφθαλμούς τῆς ψυχῆς ὅλο της τό εἶναι φλεγόταν ἀπό ἀγάπη γι’ Αὐτόν. Τό φαγητό της ἦταν ἐλάχιστο, νήστευε ὅλες τίς ἡμέρες τῆς ἐβδομάδος αὐστηρά, ἐκτός Σαββάτου καί Κυριακῆς, ὅταν μεταλάμβανε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων καί γέμιζε ἡ καρδιά της ἀνέκφραστη πνευματικὴ χαρά. Πολλοὶ εὐσεβεῖς τῆς πρόσφεραν τροφές καί ἐνδύματα, ἀλλά ἡ ὁσία τά μοίραζε ὅλα στοὺς φτωχοὺς καί ἀσθενεῖς. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ζοῦσε παντελῶς ἐγκλειστη καί δέν δεχόταν καμία ἐπίσκεψη, ἐπιδιδόμενη μόνον σέ προσευχῆς καί πνευματικῆς μελέτης. Μόνο ἀπὸ ἕνα μικρὸ πορτάκι τοῦ κελιοῦ της ἔδινε σέ κάποιον πού τό εἶχε ἀνάγκη λάδι ἀπὸ τήν ἀκοίμητη κανδήλα τοῦ κελιοῦ της πρὸς θεραπεία ὁσων ἔπασχαν ἀπὸ διάφορες ἀσθένειες. Ἡ ἐνάρετη καί ἀγία πολιτεία της ἦταν εἰκόνα καί ἀπομίμηση τῆς ἰσαγγελης ζωῆς τῶν παλαιῶν ὁσίων ἀνδρῶν καί γυναικῶν τῶν ὁποίων μιμεῖτο τίς ἀρετῆς καί τόν ἐνθεοζῆλο καί ποθοῦσε μόνον τά ἄνω, ζητοῦσε τά ἄνω καί ὅλα της τά διαβήματα, τά κινήματα τῆς ψυχῆς καί ἡ πορεία τῆς ἀγίας ζωῆς της εἶχαν κατεύθυνση πρὸς τόν Θεό. Καθημερινὴ μελέτη της εἶχε τό νόμον Του πού φωτίζει τὸ νοῦ καί γλυκαίνει τήν καρδιά καί κάνει τόν

ἔνσαρκο ἄνθρωπο ἄσαρκο καί ἄγγελο ἐπίγειο “πεπληρωμένον καρπῶν δικαιοσύνης”. Αὐτή ἦταν ἡ μακαρία Μεθοδία.

Μέ τήν πρακτική ἀρετή καί τούς πνευματικούς ἀγῶνες τῆς κατά Χριστόν Πολιτείας νέκρωσε τελείως τήν σάρκα καί ἀπέρριψε κάθε ὑλικό καί γήινο φρόνημα. Καί ἀνήλθε στήν τελειότερα ἀρετή, τήν θεωρία τῶν ἀύλων, ἡ ὁποία ἔχει ὡς βάση καί συνεργό τήν ἀδιάλειπτη νοερά προσευχή. Μέ αὐτήν λοιπόν τήν ἀρετή καθάρισε τήν ψυχή καί τήν καρδιά της καί φωτίστηκε ἀπό τό Πανάγιο Πνεῦμα πού ἐνοικεῖ μόνον στίς καθαρές καρδιές καί ἔφτασε σέ μέτρα ἀπαθείας καί τελειότητος, σκεῦος ἐκλεκτό καί εὐχρηστο τῶν ἀρετῶν, φωτιζομένη ἀπό τίς ἐλλάμψεις τῆς Θείας Χάριτος. Ἐγινε πραγματική διδάσκαλος τῆς μετανοίας καί τῆς εὐσεβείας καί κάθε καλῆς καί θεοφιλοῦς πράξεως στήν πατρίδα της τήν Κίμωλο, τήν ὁποία λάμπρυνε μέ τήν ἐνάρετη ζωή της καί ποικιλοτρόπως ὠφέλησε μέ τά λόγια της καί μέ τό παράδειγμά της, γιατί εἴτε σιώπαινε, εἴτε μιλοῦσε, προξενοῦσε πάντοτε ὠφέλεια.

Ἡ φήμη τῆς ἀγγελικῆς της πολιτείας διαδόθηκε γρήγορα καί σέ ἄλλα νησιά καί πολλές γυναῖκες, γιατί μόνον γυναῖκες δεχόταν, ἔτρεχαν στό ἀσκητήριό της τό ὁποῖο ἔγινε πνευματικό διδασκαλεῖο γιά νά βροῦν πνευματική ὠφέλεια καί ἀνακούφιση ἀπό τίς δοκιμασίες τῆς ζωῆς. Ἡ ὁσία τίς δίδασκε τήν ἀποχή τῆς ἀμαρτίας, τά θεάρεστα ἔργα τῆς μετανοίας, τά χρηστά καί σεμνά ἦθη, τήν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπη, τήν ὑπομονή καί καρτερία στίς θλίψεις καί μέ ἓνα λόγο “ὅσα ἀληθῆ, ὅσα δίκαια, ὅσα ἀγνά, ὅσα προσφιλή, ὅσα εὐφήμα, εἴ τινα ἀρετήν”. (Φιλ. δ' 8).

Ὁ λόγος τῆς ὁσίας ἦταν “δρόσος καί ἴαμα” στίς ἀσθενοῦσες ψυχές θεραπεύοντας καί δροσίζοντας ὅσους ποθοῦσαν τήν θεραπεία καί “τομώτερος πάσης μαχαίρας” ὅπως λέει ὁ θεῖος Παῦλος στούς σκληροκάρδιους καί δυσπειθεῖς. Πολλοί πού ζοῦσαν ἄτακτο καί ἀμαρτωλό βίο ἄλλαξαν ζωή καί μετανόησαν εἰλικρινά μέ τά λόγια ἢ τό παράδειγμα τῆς Ἁγίας Μεθοδίας καί ἐπέστρεψαν ἀπό τήν

ὁδό τῆς ἀπωλείας εἰς τήν πίστη καί τήν λατρεία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Γιά τήν καθαρότητα καί οὐράνια πολιτεία της μέ τήν ὁποία εὐαρέστησε καί δόξαζε τόν Θεό ἀξιῶθηκε τῆς χάριτος νά τελεῖ θαύματα πρὸς δόξαν Θεοῦ σέ διάφορες ἀνάγκες καί περιστάσεις. Κάποιος γεωργός κιμῶλιος εἶχε ὄγκο στό λαιμό. Κατέφυγε μετά θερμῆς πίστεως στήν ὁσία, ἡ ὁποία προσευχήθηκε, τόν ἐσταύρωσε στό σημεῖο τοῦ ὄγκου καί τοῦ ἔδωσε νά πιεῖ τό λάδι τῆς ἀκοιμήτου κανδήλας τοῦ ἀσκητηρίου της. Ὁ ἀσθενής γιατρεύτηκε τελείως δοξάζοντας τόν Θεό. Ἡ σύζυγος τοῦ Βασ. Λογοθέτου Ἀλεξάνδρα δέν μπορούσε νά τεκνοποιήσει καί κατέφυγε στήν ὁσία Μεθοδία

παρακαλώντας την νά προσευχηθεί γιά ν' ἀποκτήσει ἕνα παιδί. Ἡ ὁσία προσευχήθηκε πρὸς Κύριον καί ἡ γυναῖκα συνέλαβε καί ἀπέκτησε παιδάκι δοξάζουσα καί αὐτήν τόν Χριστό γιά τό θαυμαστό γεγονός. Ἡ Αἰκατερίνη Γ. Λογοθέτου πού κατοικοῦσε στό Κάστρο, ἀπέναντι ἀπό τό ἀσκητήριον τῆς ὁσίας, ἀσθένησε βαριά, ἡ ὁσία τήν ἐπισκέφθηκε καί μέ τίς προσευχές της καί τό λάδι τῆς κανδήλας τοῦ ἀσκητηρίου της τήν ἐθεράπευσε. Κάποια γυναῖκα ἀπό τό νησί εἶχε ὄγκο στό στήθος. Ἀκούγοντας τά θαυμαστά πού τελοῦσε ἡ ὁσία προσέτρεξε σέ αὐτήν μέ πίστη καί θεραπεύθηκε τελείως μέ τίς προσευχές καί τό σταύρωμα τῆς Ἁγίας Μητρός. Ὁ ἱερέας π. Γεώργιος Ν. Λογοθέτης ἀσθένησε βαριά καί κινδύνευε. Ἡ ἁγία Μεθοδία τοῦ ἔστειλε ἀπό τό λαδάκι τῆς ἀκοιμήτου κανδήλας καί ὅταν ἄλειψαν μέ αὐτό τόν βαρῦτατα ἀσθενή ἐκεῖνος θεραπεύθηκε.

Αὐτές εἶναι οἱ ἀρετές καί τά κατορθώματα τῆς ὁσίας Μεθοδίας, ἔτσι ζοῦσε καί πολιτευόταν ἐκπέμπουσα τίς πνευματικές της ἀκτινοβολίες στήν νῆσο Κίμωλο, ἀλλά καί σέ ὀλόκληρη τήν Ἑλλάδα παρηγορώντας τούς θλιβομένους καί στεναχωρημένους, νουθετώντας τούς ἀτάκτους καί ὑποδεικνύοντας στόν καθένα τήν ὁδὸ τοῦ Εὐαγγελίου καί τῆς αἰωνίου σωτηρίας γιά τήν ὁποία ἔχουσε πάνω στό Σταυρό τό πανάγιο Αἷμα Του ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Ἔτσι μέ ὀσιακοὺς ἀγῶνες μέ τόν τῆς ἀρετῆς καί ἀσκήσεως ἀγῶνα διῆλθε τήν ζωή της πρὸς δόξαν Θεοῦ καί ὠφέλεια τοῦ πληθίου ἡ ὁσία Μεθοδία. Ἐκοιμήθη ὀσίως στίς 5 Ὀκτωβρίου τοῦ 1908, ἡμέρα Κυριακὴ στό 47ον ἔτος τῆς ἡλικίας της καί συναριθμήθηκε στήν χορεία τῶν ἀπ' αἰῶνος ὀσίων τὰ ἴχνη τῶν ὁποίων ἀκολούθησε καί τήν ἀσκησιμότητα.

Τὰ χέρια της παρέμεναν εὐλύγιστα σάν νά ἦτο ζωντανή, ἀκόμα καί τήν ἐπαύριον τῆς Κοιμήσεώς της. Τὰ τίμιά της λείψανα φυλάσσονται στόν Ἱερό Ναό του Ἁγίου Σπυρίδωνος καί τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα μαρτύρων στήν Κίμωλο.

Στίς 10 Ὀκτωβρίου τοῦ 2008 ἐγινε ἡ ἐπισημη ἀνακήρυξή της καί κατάταξή της στή χορεία τῶν Ἁγίων.

Συλλογὴ αὐτογράφων κειμένων τῆς Ὁσίας

“Εἰς ἐσένα Δέσποτα Παντοδύναμε ἔχω πᾶσαν ἐλπίδα μου· λοιπόν, μή μέ ἀφήσεις ἀβοήθητον νά ἔχω αἰσχύνην αἰώνιον, ἀλλά λύτρωσέ με ἀπό τόν κίνδυνον κατὰ τήν δικαιοσύνην Σου καί τήν ἀλήθειαν.

Καί ἐάν ἡ εὐτελής καί ταπεινὴ προσευχή μου δέν δύναται νά φθάσει εἰς τό ὕψος τῆς δόξης Σου, δέομαί Σου, κλίνας ὀλίγον τά ἄχραντα ὦτα Σου νά μέ ἀκούσουν καί σῶσον με εὐσπλαχνε.

Ἐσύ, Δέσποτα, ὡς Δημιουργός τῶν ἀπάντων ἐξουσιάζεις τήν θυμομένην θάλασσαν καί καταπραΰνεις εὐθύς εἰς γαλήνην τὰ ἄγρια κύματα. Δός μου λοιπόν, ἐσύ Θεέ μου τήν δύναμιν, ὅτι ἔχοντές Σε στρατηγόν καί ἡγούμενον δέν νικούμασθην πώποτε.

Εἰς ὄλας μου τὰς θλίψεις δέν ἤλπισα ποτέ μου εἰς ἄνθρωπον, ἀλλά μόνον πρὸς τόν Θεόν - καί- ἐβόων δεόμενος. Ὁ δέ φιλόανθρωπος μοῦ ἔδιδε τήν ἀρμόζουσαν βοήθειαν.

Ἐπεὶ οὖν δέν Σοῦ ἀρέσουν αἱ θυσίαι τῶν ἀλόγων ζώων, ἀλλά μόνον ἡ μετριότης τοῦ φρονήματος καί ἡ ταπείνωσις, τήν ὁποίαν προτιμᾷς ἀπό πάντων τῶν ὀλοκαυτωμάτων, θέλω συντρίψει καί ἐγὼ τήν καρδιά μου, νά Σοῦ προσφέρω εὐάρεστον θυσίαν τῆς ταπεινώσεως.

Ναί Θεέ πολυέλεε ἐπάκουσον τήν προσευχήν μου καί πρόσδεξε τὰ λόγια μου εἰς τὰ ὦτα τῆς εὐσπλαγχνίας Σου.

Ναί Θεέ μου γλυκύτατε ἀπό τήν ἀγάπη Σου τήκεται ἡ ψυχὴ μου καί ἡ καρδιά μου. Ἐνδυνάμωσέ με, ὅτι Σὺ εἶσαι ὁ ἔρωσ καί ὁ πόθος τῆς καρδίας μου καί πάντων τῶν ἀγαθῶν ἡ αἰωνία ἀπόλαυσις.

Πρὸς ἐσένα μόνον Κύριε ὕψωσα τήν ψυχὴν μου ἀπό τὰ γήινα πράγματα καί ἀπό τό θάρρος ὅπου ἐλπίζω εἰς Σέ, εἶμαι βέβαιος ὅτι δέν θέλω ἐντραπεῖ πώποτε.

Θεέ μου, πολλάκις ἐκ τῶν πραγμάτων ἔλεγα: πόσῃν κηδεμονίαν ἔδειξες εἰς τούς λόγους μου καί ἐκ παντός κινδύνου μέ ἐλευθέρωσες”.

Ἀκολουθεῖ σειρά δυσανάγνωστη μέ τὴν λέξη “Προσευχὴ”. Καί κατακλείει μέ τήν φράση:

“Ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ Μεθοδία Μοναχή”.

Ὁ Γέροντας Αἰμιλιανὸς ΣΙΜΩΝΟΠΕΤΡΙΤΗΣ

ἕνας σύγχρονος νηπτικός πατέρας

Ο Γέροντας Αἰμιλιανὸς ἀποτελεῖ μιά ἐξέχουσα πνευματική μορφή τῶν ἡμερῶν μας, διαλάμπουσα στό “μοναχικό στερέωμα” μέ τήν ἁγία ζωή του, τήν βιωματική καί ἀγαπητική σχέση του μέ τόν Ἰησοῦ, τήν ὁποία ἐνέπνευσε σέ ἑκατοντάδες ψυχές μοναχῶν καί μοναζουσῶν... Καί μέχρι σήμερα τά λόγια του καί οἱ καρποί τῆς σχέσης του μέ τόν Θεό ποτίζουν τίς διψασμένες συστάδες τῆς ψυχῆς μας... Δίγες σελίδες χαρτιοῦ πού σ’ αὐτή τή στήλη ἀφιερῶσαμε γιά τό Γέροντα Αἰμιλιανό Σιμωνοπετρίτη εἶναι ἀμφίτοχες μπροστά στό μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς του, τῆς συνεχῶς καί ἀγαπητικῶς βιωσάσης τήν κατάστασιν “ἐξ Ἰησοῦ συνισταμένην”...

Ὁ Γέροντας στὴν εἶδοσο τοῦ ἡγουμενίου
στὴν Ἱερά Μονὴ Σίμωνος Πέτρας.

Ὁ Γέροντας Αἰμιλιανὸς σὲ νεαρὴ ἡλικία.

Ἀριστερὰ ὁ Γέροντας Ἠγουμένος στὴν
Ἱερά Μονὴ Μεγάλου Μετεώρου
καὶ δεξιὰ ὁ Γέροντας στὸ Δούσικο.

Ο ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ - ΙΧΝΗΛΑΣΙΑ ΖΩΗΣ

*Τοῦ Ἱερομονάχου Σεραφίμου Σημωνοπετρίτου
Περιοδικό "Πεμπτοῦσία" τ. 14 Ἀπρ.-Ἰουλ. 2004*

Ο Γέροντας Ἀρχιμανδρίτης Αἰμιλιανός, κατὰ κόσμον Ἀλέξανδρος Βαφεΐδης, Καθηγούμενος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱεραῆς Μονῆς Σίμωνος Πέτρας ἀπὸ τὸ 1973 ἕως τὸ 2000, γεννήθηκε στὴν Νίκαια Πειραιῶς τὸ 1934 ἀπὸ εὐσεβεῖς γονεῖς, ἡ καταγωγή του ὅμως ἔχει μικρασιατικές ρίζες. Ἡ ἐκ πατρὸς γιὰ τὸν Εὐδοξία ἦταν Κωνσταντινουπολίτισσα, ὁ δὲ παπποῦς του Ἀλέξανδρος κατήγετο ἀπὸ τὴν Σηλυβρία τῆς Θράκης καὶ ἐφοίτησε στὴν περιώνυμη Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης. Τὸ ἔτος 1906 μετοίκησαν στὰ Σήμαντρα τῆς εὐλογημένης γῆς τῆς Καππαδοκίας, ὅπου ἐχρημάτισαν δημοδιδάσκαλοι γιὰ τίς ἀνάγκες τοῦ ἑλληνισμοῦ, καὶ στὴν Ἑλλάδα ἤλθαν μετὰ τὴν μικρασιατικὴ καταστροφὴ καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ τῶν

πληθυσμῶν. Ἐγγαμοὶ ὄντες, ἐπολιτεύοντο ὡς μοναχοί, ἀγρυπνοῦντες καὶ προσευχόμενοι. Χαρακτηριστικὸ εἶναι ὅτι ἡ γιὰ τὴν ἐκοιμήθη ὡς μοναχὴ μὲ τὸ ὄνομα Εὐταξία, ἡ δὲ μητέρα του ὡς μοναχὴ Αἰμιλιανή.

Ὁ Γέροντας ἐκληρονόμησε ἀπὸ τὸν παπποῦ τὰ πνευματικὰ καὶ σωματικὰ χαρίσματα του καὶ ἀπὸ τὴν γιὰ τὸν ἀνεξάλειπτα πνευματικὰ βιώματα. Παιδίοθεν ἔφερε ἐντὸς του τὸν πόθο τῆς ἀφιέρωσης καὶ ἐπιδιδόταν στὴν μελέτη τοῦ Εὐαγγελίου καὶ πολλῶν πατερικῶν βιβλίων, καθὼς καὶ στὴν ἀδιάλειπτη εὐχὴ τοῦ Ἰησοῦ, ἀπ' ὅπου ἀρῦόταν αὐθεντικὲς ἀπαντήσεις καὶ θεῖες ἐμπνεύσεις γιὰ τὴν πορεία τῆς ζωῆς του.

Ἐλαβε τὴν πρωτοβάθμιον ἐγκύκλιον παιδεία στὰ Σήμαντρα Χαλκιδικῆς, ὅπου εἶχε

ἐγκατασταθεῖ ἢ γιαγιά του, ἐνῶ τήν δευτεροβάθμιον στήν Νίκαια Πειραιῶς, ὅπου διέμεναν οἱ γονεῖς του, μέ ἄριστη πάντοτε ἐπίδοση. Τίς σπουδές του συνέχισε στό Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν ἀρχικῶς στήν Νομική Σχολή ἐπί δύο ἔτη, ἐν συνεχείᾳ δέ στήν Θεολογική, γιά νά λάβει ἀνάλογη μέ τίς ἐφέσεις τῆς ψυχῆς του μόρφωση.

Κατά τή διάρκεια τῶν πανεπιστημιακῶν σπουδῶν, μέ ομάδα ὁμογνῶμων καί ὁμοφρονούντων φίλων του ἀπό τά γυμνασιακά χρόνια ἀνέπτυξε σπουδαία δράση, ὀργανώνοντας κατηχητικά, ὁμιλίες καί ἄλλες ἐκδηλώσεις, ὅπου ἀνεδείχθησαν τά ψυχικά, πνευματικά, ἡγετικά καί ὀργανωτικά χαρίσματά του. Ὅταν ὀλοκλήρωσε τίς σπουδές, λόγω τῆς παρεχομένης ἐκείνη τήν ἐποχὴ ἀγωγῆς καί κατευθύνσεως, ἐσκέπτετο τήν ἱεραποστολή· ἔκρινε ὅμως ὅτι θά ἦταν καλύτερο νά ἀρχίσει τήν προετοιμασία γιά τόν σκοπό αὐτό σέ ἕνα μοναστήρι. Ἀπευθύνεται τότε πρὸς τόν μητροπολίτη Τρίκκης καί Σταγῶν Διονύσιο, πού μόλις εἶχε ἀναλάβει τά ποιμαντικά του καθήκοντα καί εἶχε φήμη φιλομονάχου ἐπισκόπου.

Ἡ κουρά τοῦ Γέροντα Αἰμιλιανοῦ ὡς Μοναχοῦ

Ἦλθε στά Τρίκαλα τό 1960 καί ἀνέθεσε τά καθ' ἑαυτόν στόν ποιμενάρχη, ὁ ὁποῖος τήν 9η Δεκεμβρίου τόν ἔκειρε μοναχό μέ τό ὄνομα

Αἰμιλιανός. Ὡς μοναχός ἐνεγράφη στό Μοναχολόγιο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Βησσαρίωνος Δουσίκου. Τήν 11η τοῦ ἰδίου μηνός ὁ σεβασμιώτατος τόν χειροτονεῖ διάκονο στόν Ἱερό Ναό Ἁγίας Παρασκευῆς Τρικάλων καί ἐν συνεχείᾳ τόν ἀποστέλλει σέ διάφορες Μονές τῶν Μετεώρων, οἱ ὁποῖες διήρχοντο τότε περίοδο λειψανδρίας, ἕως ὅτου τόν ἐχειροτόνησε ἱερέα στήν Ἱερά Μονή Βυτομαῖ, κατά τήν ἑορτῆ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, τό ἔτος 1961.

Μετά τήν εἰς Πρεσβύτερον χειροτονία του ἐγκατεβίωσε στήν Ἱερά Μονή Ἁγίου Βησσαρίωνος Δουσίκου, ὅπου καί παρέμεινε ἐπί ἕνα τετράμηνο, ἕως τόν Δεκέμβριο τοῦ ἰδίου ἔτους. Στόν ἔρημο καί ἀπομονωμένο ἐκεῖνον τόπο ἔζησε σέ πλήρη μόνωση καί ἡσυχία, ἐκζητώντας ἐμπόνως καί ἐκτενῶς τόν Θεόν “τόν λυτρούμενον ἀπό καταγιγδὸς καί ὀλιγοψυχίας”. Ὁ Κύριος, ἐν τῇ προνοίᾳ του, ἔγινε εὐήκοος εἰς τάς μυστικές κραυγὰς του, ἐπεφάνη εἰς τόν δοῦλον του καί μεταμορφώνοντας τήν ὕπαρξή του ἐν τῷ φωτί, τοῦ ἀπεκάλυψε “ὁδοῦς ζωῆς”.

Ἐστράφη πλέον μέ ὄλον του τόν πόθο καί τίς δυνάμεις στήν μοναχική ζωή καί μέσα ἀπό τά ἐναπομείναντα λειψανά της ὀραματίζεται μέ ἀνυπερβλήτο θάρρος καί πτεροφυᾶ ἐλπίδα τήν ἀναβίωση καί ἀνακαινισή της.

Ἠγούμενος τοῦ Μ. Μετεώρου καί πολὺ-πλευρῆ δραστηριότητά του στήν Μητρόπολη Τρίκκης

Στό τέλος τοῦ 1961, ἔχοντας καί ὁ Μητροπολίτης Τρίκκης τόν διο πόθο γιά τήν μοναχική ζωή, τόν μετεκάλεσε ἀπό τό Δούσικο καί τόν κατέστησε ἡγούμενο στήν Ἱερά Μονή Μεταμορφώσεως τοῦ Μεγάλου Μετεώρου. Ἐκεῖ, ὁ μόνος κατ' ἀρχάς, παρά τό πάντοτε εὐθραυστον τῆς ὑγείας του, ἐνισχύοντας τόν ἑαυτόν του μέ μεγαλόθυμον ὕπομονή, ἀόκνως καλλιιεργεῖ τήν ἀσκητική, μυστική καί μυστηριακή ζωή. Ἀγρυπνεῖ, προσεύχεται ἀδιαλείπτως καί ἐπιδίδεται σέ ἐμβριθέστατη καί διαρκῆ μελέτη πατερικῶν, ἀσκητικῶν καί ἐκκλησιαστικῶν ἔργων. Μέ ἀκόρεστη δίψα ἀναζητεῖ, εὐρίσκει καί ἐρευνᾶ κάθε κείμενο πού ἀναφέρεται στήν ὀργάνωση καί λειτουργία

του ὀρθοδόξου μοναχισμοῦ καί μάλιστα τοῦ κοινοβιακοῦ, ἐμβαθύνοντας στους μοναχικούς θεσμούς τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καί στά τυπικά διακεκριμένων ἀρχαίων μονῶν.

Ἐνῶ ἡ πολιτεία του ἦταν καθαρῶς ἀσκητική, τήν 1η Ἰανουαρίου τοῦ 1962 ὁ μητροπολίτης τοῦ ἔδωσε τό ὄφφίκιο τοῦ ἀρχιμανδρίτου καί τοῦ ἀνέθεσε τήν διακονία τοῦ κηρύγματος, τῆς ἐξομολογήσεως καί τῆς διαπαιδαγωγήσεως τῆς νεότητος στήν ἐπαρχία του, ὀρίζοντας τον προϊστάμενο στόν θεομητορικό νάό ἀγίας Ἐπισκέψεως Τρικάλων. Ἡρεμος, εὐχαρις πάντοτε καί προσηνής, ἱεροπρεπής καί ἀρχοντικός, λειτουργεῖ σχεδόν καθημερινῶς, ἔκτοτε καί μέχρι τῆς ἀσθενείας του, ζεῖ καί ζωογονεῖται ἐκ τοῦ Ἄρτου τῆς ζωῆς. “Θεόν φέρων ἐν τοῖς σπλάγχνοις του καί θεϊκαῖς ἀστραπαῖς ἐξαστράπτων”, ἐξέρχεται ἐκ τῶν σπηλαίων του ὡς λύχνος καιόμενος καί φαίνων τοῖς πιστοῖς, σαγηνεύοντας τόν λαό τοῦ Θεοῦ μέ τά πνευματέμφορα κηρύγματά του καί καταρτίζοντας αὐτόν “ἐν πάσῃ σοφία καί συνέσει πνευματική”.

Στά ἐξομολογητήρια τόν περικύκλωνε πλήθος νέων καί παιδιῶν, χάριν τῶν ὁποίων προσέφερε ἀφειδῶς κόπο, χρόνο, δάκρυα, προσευχή, “ἔτι δέ καί τήν ἑαυτοῦ ψυχήν”. Νέα περίοδος ἄρχισε ἀπό τοῦδε στήν ζωή τοῦ σεβαστοῦ Γέροντος. Δέν εἶναι πλέον μόνος· γίνεται “πατήρ” διά πολλούς “υἱούς καί θυγατέρας τοῦ Θεοῦ”, ζεῖ καί αἰσθάνεται ἀληθῆς ἀπόστολος. Ἡ ζωή του εἶναι ἀφιερωμένη στά τέκνα του μετά πάσης ἐλευθερίας, χωρίς νά ἀναμένει ποτέ, ἕως τέλους, οὔτε τήν ἐλάχιστη ἀνταπόδοση καί ἀνταπόκριση. Ἐκ τοῦ πλήθους αὐτῶν ἀρκετοί σκέπτονται τήν μοναχική ζωή καί, σὺν τῷ χρόνῳ, ἐδημιουργήθη ὁ πρῶτος πυρήνας τῆς ἀδελφότητος τῆς Μονῆς τοῦ Μετεώρου, ἐνῶ ἄλλοι στρέφονται στόν κλῆρο ἢ στήν οἰκογενειακή ζωή, ὅλοι πάντως ὡς μία εὐρύτερη πνευματική οἰκογένεια μέ κέντρο τό μοναστήρι.

Τό 1963 ἐγκαταστάθηκαν στό Μεγάλο Μετέωρο οἱ δύο πρῶτοι μοναχοί, καί ἀπό τό

σχολικό έτος 1965-66 πλειάς μαθητών του γυμνασίου πολιτεύονται πλέον ως δόκιμοι πλησίον του. Τήν 6η Αυγούστου 1966 ο Γέροντάς του, μητροπολίτης Διονύσιος, τον έκειρε μεγάλοςχημο μοναχό. Η ζωή του Μετεώρου και ή πορεία του νεαροῦ, πλήν όμως χαρισματοῦχου τέκνου του, κατευφραίνουν έμφανῶς τήν καρδιά του σεβασμιωτάτου και τήν γεμίζουν μέ χρηστές έλπίδες. Στην αρχή τής θεμελιώσεως τής μοναχικής ζωής στά Μετέωρα συμβουλευέται και συνάπτει πνευματικούς δεσμούς μέ σύγχρονές του όσιακές μορφές: Άθανάσιον Χαμακιώτη, παπα-Δημήτρη Γκαγκαστάθη, Άμφιλόχιον Πάτμου, Φιλόθεον Ζερβάκο, Σίμωνα Άρβανίτη, Δαμασκηόν Κατρακούλη. Τήν δια περίοδο συνδέεται μέ τούς διαπρεπείς νῦν Σέρβους ιεράρχας και φοιτητάς τότε του Πανεπιστημίου Άθηνῶν, πνευματικά τέκνα του άγιου Γέροντος και στύλου τής σερβικής Έκκλησίας μακαριστου π. Ίουστίνου Πόποβιτς, τον όποιον θά έπισκεφθει στην Σερβία (1976), ως Καθηγούμενος πλέον τής Ίερας Μονής Σίμωνος Πέτρας.

Τήν δια έποχή ο Γέροντας άρχισε και τίς προσκυνηματικές του πορείες στο Άγιον Όρος, για νά συλλέξει πλουτόν πνευματικής έμπειρίας. Γνωρίζεται τότε μέ τον άείμνηστο Γέροντα Παΐσιο και, φθάνοντας μέχρι τήν ακρώρεια του Άθωνος, συναντά τον μέγα άθλητή τής ύπακοής παπα-Έφραίμ Κατουνακιώτη. Έκτοτε, μεταξύ των δύο άνδρων αναπτύσσεται ιδιαίτερα πνευματική σχέση,

για τήν όποία ο όσιωθεις παπα-Έφραίμ έλεγε συχνά: "Βρήκα τον άπολεσθέντα Γέροντά μου, έναν άλλο Γέρο-Ίωσήφ, τον χρυσόγλωσσο και σεβαστό Γέροντα Αϊμιλιανό".

Τό 1968, μέ τήν κουρά των νεαρῶν τότε ύποτακτικῶν, άπαρτίζει τήν αδελφότητα του Μετεώρου και, μέ βαθειά προνοητικότητα ή καλύτερα προόραση, θέτει τίς βάσεις τής κοινοβιακής ζωής. Μέ τό διορατικό του βλέμμα έξ αρχής έκλέγει και προκρίνει ως διάδοχό του τον μαθητή τότε Γυμνασίου Έμμανουήλ Ράππη, τον σημερινόν Καθηγούμενον τής Ίερας Μονής μας πανοσιολογιώτατον αρχιμανδρίτην Έλισσαϊόν.

Κατά τό έτος 1972, μετά από πολυετή δοκιμασία και δυσκολίες, είναι έτοιμος ο πρώτος πυρήνας τής γυναικείας μοναστικής αδελφότητος, ή όποία μέ Προεστῶσα τήν νῦν Γερόντισσα Νικοδήμη έγκατεστάθη προσωρινά στην Ίερά Μονή Άγίων Θεοδώρων, έγγύς των Μετεώρων.

Ένώ ή γυναικεία αδελφότης ήταν ακόμη στα σπάργανα, ο σοφός Γέροντας έτοίμαζε τον έσωτερικό Κανονισμό της -πνευματική διαθήκη και τό μόνο γραπτό κείμενό του-, που σέ τελική μορφή παρεδόθη στις αδελφές τήν 5η Μαΐου 1975, όταν πλέον είχαν εγκατασταθει όριστικά στο σημερινό Μετόχι.

Έκλογή του ως Καθηγούμενου τής Ίερας Μονής Σίμωνος Πέτρας

Μετά τήν άδόκητη πρόσ Κύριον εκδημία του μακαριστου Μητροπολίτου Διονυσίου τον

Ο Γέροντας μιλώντας σέ προσκυνητές.

Ίανουάριο του 1970, τήν ανάγκη εξασφαλίσεως περισσότερον ήσυχου καί καταλλήλου μοναστικού τόπου γιά τήν Ἀδελφότητα, μακριά ἀπό τόν θόρυβο καί τόν τουρισμό, καθώς καί τήν ἐπίμονη παράκληση τῆς ἐν λειψανδρία τότε εὑρισκομένης Ἱερᾶς Μονῆς Σίμωνος Πέτρας, τέλη τοῦ 1973, ἡ ἀδελφότης τοῦ Μετεώρου μεταφυτεύεται στό Ἅγιώνυμον Ὄρος. Ἐπειδή ἡ θέση τοῦ ἡγουμένου στήν Ἱερά Μονή ἦτο κενή λόγω κοιμήσεως τοῦ μακαριστοῦ ἀρχιμανδρίτου Χαραλάμπους, ὁ Γέροντας τήν 25η Νοεμβρίου 1973 ἐκλέγεται ἀπό τούς παλαιούς ἀδελφούς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, κατά τά ἀγιορειτικά τυπικά, Καθηγούμενος τῆς Μονῆς καί ἀκολούθως ἐνθρονίζεται τήν 17ην Δεκεμβρίου ἀπό τήν Ἱερά Κοινότητα.

Τήν ἐγκατάσταση τῆς Μετεωριτικῆς συνοδείας στόν Ἱερό Ἄθωνα ἐχαίρετσαν οἱ ἀγιορεῖται πατέρες μέ πολλές ἐλπίδες· καί ὄντως ἀκολούθησαν καί ἄλλες συνοδεῖες, ὥστε νά αὐξηθοῦν κατά πολύ οἱ μοναχοί στό Ἅγιον Ὄρος.

Ὁ σεβαστός Γέροντας, συγχρόνως μέ τήν ἀγρυπνητική ζωή του, τήν θεία Λειτουργία καί τά λοιπά καθήκοντά του, ἐπιδόθηκε στήν ἀναδιοργάνωση τῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς τῆς νέας ἀδελφότητος. Μέ σοφία καί διάκριση προσλαμβάνει τήν ἀγιορειτική παράδοση μέ τά ὑπάρχοντα τυπικά της, θέτει καί τήν προσωπική του σφραγίδα -“στοιχῶν τοῖς θείοις Κανόσι” τῶν ἁγίων Πατέρων, τούς ὁποίους τόσο πολύ ἀγάπησε καί μέ διακαῆ δίψα καί κόπο ἔφερε καί πάλι στό φῶς· καί δημιουργεῖ τό τυπικό τῆς Μονῆς. Ἐκκεντρίζει μέ σεβασμό καί ἀγάπη στήν πείρα τῶν παλαιῶν γερόντων τόν νεανικό ἐνθουσιασμό, τήν ἀφοσίωση καί τόν ζῆλο τῶν νεωτέρων μοναχῶν, αὐξάνοντας κατά πολύ τήν ἀδελφότητα. Μέ τήν ἐν γένει χρηστή διοίκησή του καί τήν πατρική διαποίμανση ἀνῶρθωσε τό κῦρος καί προέβαλε τήν μακροαίωνα παράδοση τῆς παλαιφάτου αὐτῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Μέ τόν προηγούμενο τῆς Ἱ. Μονῆς Φιλοθέου, Ἀρχιμ. Ἐφραίμ

Ὄργανωση καί ἐνίσχυση τῶν μετοχιῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σίμωνος Πέτρας στήν Ἑλλάδα καί τό ἐξωτερικό

Μετά τήν τακτοποίηση τῆς συνοδείας του στό Ἅγιον Ὄρος, ἐνδιαφέρεται πατρικῶς γιά τήν ἐγκαταβίωση τῆς συμπληθείσης γυναικείας ἀδελφότητος στόν Ὀρμύλια Χαλκιδικῆς τήν 5η Ἰουλίου τοῦ 1974, στό παλαιό Βατοπαιδινό μετόχι Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, τό ὁποῖο ἀγοράσθηκε ἀπό τήν Ἱερά Μονή μας, καί μέ τήν ἔγκριση τοῦ ἐπιχωρίου ἐπισκόπου καί τήν συνδρομή τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος κατέστη καί λειτουργεῖ ἔκτοτε ὡς Μετόχιον αὐτῆς.

Μυρίους κόπους καί πόνους κατέβαλε γιά τήν ἀνακαίνιση τοῦ ἐρειπωμένου καί μικροῦ αὐτοῦ Μετοχίου, τοῦ ὁποίου κατηξιώθη νά γίνῃ σοφός καί μεγαλόφρων κτίτωρ, διότι τά πάντα ἔπρεπε νά ἀρχίσει ἐκ τοῦ μηδενός. Ἐξασφαλίζοντας τήν ἀπαραίτητη γιά τήν ήσυχία περίξ τοῦ Μετοχίου ἔκταση, ἀρχισε τό 1980 τήν κτιριακή ἀνοικοδόμηση, “εὐδοκία καί χάριτι Θεοῦ” ἀλλά καί μέ τήν συνδρομή τοῦ πιστοῦ λαοῦ, ὥστε σέ μία περίπου δεκαπενταετία ἀναπτύχθηκε ἕνα μεγάλο Κοινόβιο. Ἀπερίγραπτη ἦταν ἡ χαρά καί ἡ συγκίνησή του κατά τήν θεμελίωση του Καθολικοῦ τοῦ Μετοχίου τήν 14η Σεπτεμβρίου 1980 ἀπό τόν μητροπολίτη Κασσαν-

Στά Κατουνάκια με τόν μακαριστό π. Έφραίμ
καί τόν Σεβασμ. Μητροπολίτη κ. Άθανάσιο Γιέφριτς.

Στήν Ί. Μονή Τσέλιε Σεβρίας με τόν μακαριστό
π. Ίουστίνο Πόποβιτς.

δρείας κυρό Συνέσιο, στό σεπτό πρόσωπο τοῦ ὁποίου συνήνητησε τόν διακριτικό καί νουνεχῆ ἐπίσκοπο. Τό Μετόχι, τήν 25η Ὀκτωβρίου 1991 διά Σιγιλιώδους Πατριαρχικοῦ Γράμματος τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. κ. Βαρθολομαίου, ἔλαβε Πατριαρχική καί Σταυροπηγιακή ἀξία.

Ἀκολουθώντας τό παράδειγμα τῶν Πατέρων, τῶν βοηθούτων τούς ἐν ἀνάγκαις καί ἀσθενείαις συνανθρώπους, ἰδρύει τό 1982 πλησίον τοῦ Μετοχίου τό Κέντρον πνευματικῆς καί κοινωνικῆς συμπαράστασως “Παναγία ἡ Φιλανθρωπινή” -κληροδότημα τοῦ ἀειμνήστου καπετάν Ἰωάννου Χατζηπατέρα, τό ὁποῖο λειτουργεῖ μέ τήν ἐποπτεία καί φροντίδα τῆς γυναικείας ἀδελφότητος, ὡς ταπεινή καί ἀνιδιοτελεῆς προσφορά στόν λαό τῆς περιοχῆς.

Ὁ Γέροντας θεωροῦσε ὡς Σιμωνόπετρα καί ὄλα τά Μετόχιά της: τήν Ἀνάληψη στήν Ἀθήνα, τόν Ἅγιο Χαράλαμπος στήν Θεσσαλονίκη, τόν Ὅσιο Νικόδημο στόν Πεντάλοφο Γουμένισσης καί στήν Γαλλία τόν Ἅγιο Ἀντώνιο, τήν Μεταμόρφωση καί τήν Ἁγία Σκέπη. Γιά ὄλα ἔδειξε ἐνδιαφέρον, στοργή καί συμπαράσταση, διότι πολλοί συγκοιμίζονται ἐκεῖ, βρισκοντας τήν Ἐκκλησία τόσο κοντά τους.

Ἰδιαίτερη πρόνοια καί ἐπιμέλεια ἔδειξε γιά τούς προστρέχοντας εἰς αὐτόν ἑτεροδόξους

ἄλλοδαπούς, πολλούς ἐκ τῶν ὁποίων ἐκατήχησε, ἐβάπτισε καί ἔκειρε. Ἀνάμεσά τους ξεχωριστή θέση κατέχουν οἱ Ἀρχιμανδρίται π. Πλακίδας Deseille καί π. Ἡλίας Ragot, μαζί μέ τίς συνοδεῖες τους· ἀπό αὐτές, κατά τό διάστημα 1979 ἕως 1984 καί μέ τήν διαρκῆ καθοδήγηση καί συμπαράσταση τοῦ Γέροντος, γεννήθηκαν, ὅπως ἀναφέραμε, τά τρία Μετόχια τῆς Σιμωνόπετρας στήν Γαλλία: ἓνα ἀνδρῶο, τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου καί δύο γυναικεῖα, τῆς Ἁγίας Σκέπης καί τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, τά ὁποῖα ἀποτελοῦν φυτώρια τοῦ Ὁρθοδόξου μοναχισμοῦ στήν Δύση.

Ἀπό τό 1980 μετέβη μερικές φορές στά Μετόχια τῆς Γαλλίας, γιά νά κατευθύνει καί νά ἐνισχύσει τίς νέες ἀδελφότητες. Ἐπισκέφθηκε τότε καί τόν μακαριστό Γέροντα Σωφρόνιο στήν Ἱερά Μονή Τιμίου Προδρόμου Essex Ἀγγλίας, μέ τόν ὁποῖον συνδέθηκε μέ ἀμοιβαία ἀγάπη καί βαθεῖα πνευματική σχέση· τό 1988 μάλιστα παρέστη στίς ἐκεῖ τελετές ἀγιοποίησης τοῦ Γέροντος Σιλουανοῦ καί τῶν ἐγκαινίων τοῦ ὁμωνύμου ναοῦ του, ἐνῶ τό 1993, λίγο πρό τῆς κοιμήσεως τοῦ Γέροντος Σωφρονίου, ἀνταποκρίθηκε στήν πρόσκλησή του νά εὐλογῆσῃ τήν τελευταία κατοικία του στήν νεόκτιστη κρύπτη.

Ὁ Γέροντας συμμετεῖχε ὡς Καθηγούμενος

στά κοινά του Ἁγίου Ὁρους στίς συνάξεις τῶν ἀνωτάτων θεσμικῶν ὀργάνων του, τῆς Δισειναιουσίου Ἱερᾶς Συνάξεως καί τῆς Ἐκτάκτου Διπλῆς Ἱερᾶς Συνάξεως, μέ τήν πείρα δέ καί διάκρισή του συνέβαλε προθύμως στήν διευθέτηση πολλῶν ἀγιορειτικῶν ὑποθέσεων. Ἐκπροσώπησε ἐπίσης πολλές φορές τό Ἅγιον Ὅρος στό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, στήν Ἑλληνική Πολιτεία καί ἄλλοῦ, ὡς μέλος Ἱεροκοινοτικῶν Ἐπιτροπῶν καί ἐξαρχικῶν ἀποστολῶν.

Ἐργαζόμενος κυρίως ὡς πνευματικός πατήρ τῆς Μονῆς του καί τῆς ἀδελφότητος τοῦ ἐν Ὁρμυλῖᾳ Ἱεροῦ Μετοχίου, τόν περισσότερο χρόνο του διέθετε τόσο στήν πληροφορία τῆς διακονίας αὐτῆς, ὅσο καί στήν ἐντρυφήση τῆς μοναχικῆς ζωῆς στήν φιλότατη του μόνωση καί ἡσυχία. Ἡ ἀγάπη του ὅμως γιά τόν λαό τοῦ Θεοῦ καί τήν Ἐκκλησία τόν

ἔκανε νά ἀνταποκρίνεται ἐνίοτε καί στίς προσκλήσεις τῶν κατὰ τόπους ἀρχιερέων ἢ καί ἄλλων φορέων, γιά ὀμιλίες ἢ συμμετοχή του σέ θεολογικά-μοναχικά συνέδρια στήν Ἑλλάδα, στήν Κύπρο ἢ ἄλλοῦ, πρὸς καταρτισμόν τοῦ χριστεπώνυμου πληρώματος.

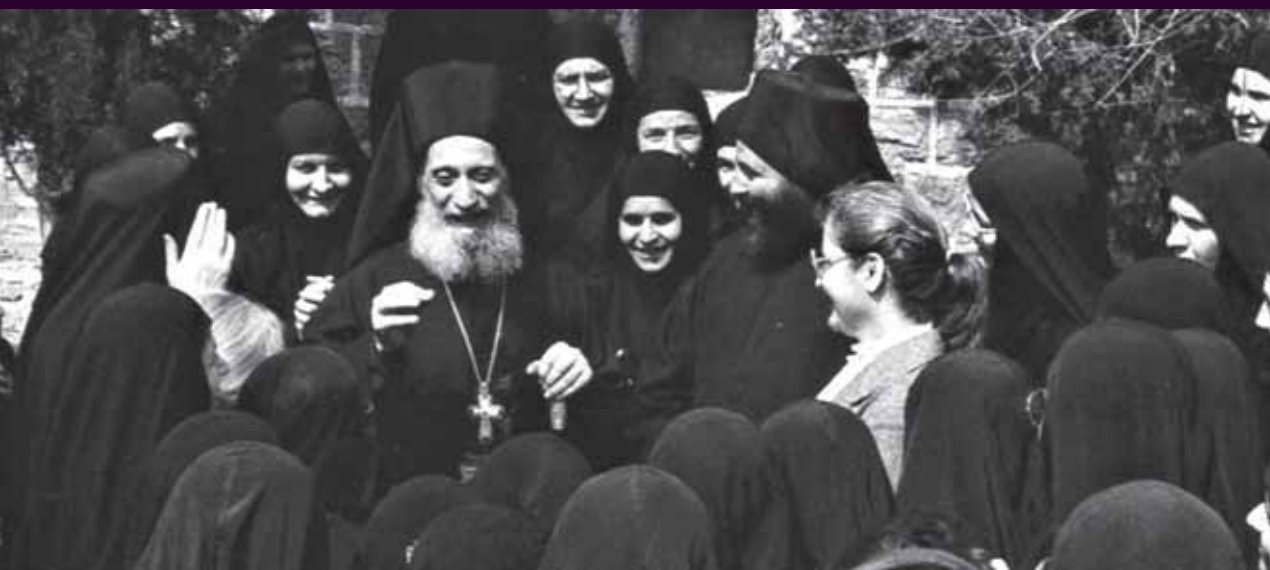
Προορώμενος τόν Κύριον ἐνώπιόν του διά παντός, ἀντιπαρήρχετο μέ πολλήν φυσικότητα καί ἀπόλυτον ἡρεμία καί χαρά κάθε δυσκολία, δεχόμενος τά πάντα ὡς θεία εὐλογία. Μέ τήν αὐτή διάθεση δέχθηκε καί τήν μεγάλη πυρκαϊά τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1990, ἡ ὁποία κατέκαυσε τό Ἅγιον Ὅρος καί ἀπέπειλε σοβαρά τήν Μονή μας.

Ἀπόσυρση τοῦ Γέροντα Αἰμιλιανοῦ στό μετόχι τῆς Ὁρμυλίας.

Στίς ἀρχές τοῦ 1995 ἕνας μόνιμος κλονισμός τῆς υἱείας του ὑποχρέωσε τόν σεβαστό Γέροντα νά ἀποσυρθεῖ σταδιακῶς ἀπό τά ἡγουμενικά καθήκοντά του καί νά ἐγκαταλείψη τό περιπόθητο μοναστήρι του καί τό πεφιλημένο του Ἅγιον Ὅρος. Τό ἔτος 2000 ὁ σεπτός Πατήρ παρέδωσε τήν σκυτάλη τῆς ἡγουμενίας στόν νῦν Καθηγούμενο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σίμωνος Πέτρας Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην Ἐλισσαῖον, ὁ ὁποῖος μέ υἱκόν σεβασμό συνεχίζει τό ἔργο του καί ὁ διος ἐφυσχάζει στό Μετόχι τῆς Ὁρμυλίας, “ἀνταναπληρῶν τά ὑστερήματα τῶν θλίψεων τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ σαρκί αὐτοῦ, ὑπέρ τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὃ ἐστιν ἡ Ἐκκλησία”, μέ πολλήν ὑπομονή καί καρτερία.

Ἀπό τόν πλούσιον πνευματικόν ἀμμητόν τοῦ Γέροντος ἐλάχιστα κείμενα εἶδαν τό φῶς τῆς δημοσιότητος κατὰ τίς ἡμέρες τῆς δράσεώς του, διότι ὁ διος, ἔχοντας ὡς μόνον σκοπό τόν καταρτισμό καί τήν οἰκοδομή τῶν πνευματικῶν του τέκνων ἢ τοῦ ποιμνίου τῆς Ἐκκλησίας, ἀπέφευγε ταπεινοφρόνως τήν ἔκδοσή τους.

Ὁ λόγος τοῦ Γέροντος Αἰμιλιανοῦ χαρακτηρίζεται ἀπό τήν βιωματική προσέγγιση τῶν θεμάτων, τήν βαθεῖα ἀνάλυση τῶν νοημάτων καί τό πηγαῖον τῆς ἐκφράσεως. Οἱ κατη-

χήσεις του αποτελούν πολύτιμη κληρονομιά και παρακαταθήκη για τούς μοναχούς του· κρατήρ πεπληρωμένος “όνου ακράτου”, ό όποιος μέ τήν ἐπ’ ἐσχάτων σιωπή του κατέστη “περικεχρυσωμένος καί περιηργυρωμένος”, διαφυλάσσεται από τίς δύο ἀδελφότητες ως τιμαλφέστατον κειμήλιο καί ἐκχέεται στήν Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ ὡς διακονία ἀγάπης.

Τήν καταγραφή τῶν πολυπληθῶν κατηγοριῶν καί ὁμιλιῶν του ἀνέλαβε ἡ γυναικεία ἀδελφότης τοῦ Μετοχίου Ὁρμουλίας, ἡ ὁποία καί προέβη στήν ἐκδόσή τους τό ἔτος 1995, ἐγκαινιάζοντας τήν σειρά “Κατηχήσεις καί Λόγοι”. Στά πλαίσια τῆς σειρᾶς αὐτῆς ἔχουν κυκλοφορήσει τέσσερις τόμοι: Σφραγίς Γησιᾶ (1995), Ζωή ἐν Πνεύματι (1998), Ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ (1999), Θεία Λατρεία-Προσδοκία καί ὄρασις Θεοῦ (2001). Παράλληλα μέ τήν ἑλληνική ἐκδοση, οἱ Κατηχήσεις μεταφράζονται στήν γαλλική, ρουμανική, ρωσική καί σερβική γλῶσσα.

Ἡ δημοσίευση συνόλου τοῦ πνευματικοῦ ἔργου τοῦ πολυφθόγγου Πατρός ἀποτελεῖ φροντίδα υἱκῆς ἀγάπης καί αἰώνιου εὐγνωμοσύνης τῶν τέκνων του, καί ἀναμένεται νά καλύψη σέ πολλούς τόμους ποικιλία θεμάτων: ὁμιλίες καί κηρύγματα, ἐρμηνεία ἀσκητικῶν Πατέρων (ἄββᾶ Ἡσαίου, Ἡσυχίου πρεσβυτέρου, Γρηγορίου Σιναΐτου, Μαξίμου τοῦ Ὁμο-

λογητοῦ, ὀσίου Θαλασσίου, ὀσίου Θεογνώστου), ἐρμηνεία μοναστικῶν κανόνων (Ἄντωνίου τοῦ Μεγάλου, ἀγίου Αὐγουστίνου, ἀγίου Μακαρίου, ἀγίου Παχωμίου), μοναχικοί θεσμοί καί πρακτική ζωή (μοναχισμός, μοναχικός κανών, ἡ ζωή τοῦ μοναχοῦ, σχέσεις Γέροντος καί ὑποτακτικοῦ), ἐρμηνεία βίων ἀγίων (ὀσίου Νείλου τοῦ Καλαβροῦ, ὀσίου Ρωμύλου), ἐρμηνεῖες Βιβλικῶν, ὕμνων καί θεολογικῶν κειμένων (ψαλμῶν, προφητειῶν, ὕμνων, κ.ἄ.).

Ἡ ἡγεμονία τοῦ Γέροντος στήν Ἱερά Μονή Σίμωνος Πέτρας ἀξιολογεῖται ἤδη ὡς μία ἀπό τίς εὐλογημένες περιόδους τῆς νεωτέρας ἱστορίας τῆς Μονῆς, γιά τήν ὁποία ἡ ἴδια σεμνύνεται, συμπίπτει δέ, θεομητορικῆ προστασία, μέ τήν εὐρύτερη ἀθρόα ἐπάνδρωση καί ἀκτινοβολία συνόλου τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ὅπως τό διατυπώνει ὁμως ὁ διος, “ἡ μοναστική ἀδελφότης τοῦ Κοινοβίου, ζῶσα μέ τόν διον αὐτῆς ρυθμόν, ζῆ οὐσιαστικῶς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διά τήν Ἐκκλησίαν, ὡς ἡ καρδιά ἡ μέλος τι σώματος, καί δέν ἐκτιμᾶται ἀπό τήν ἀνάπτυξιν δραστηριότητος ἀλλά, κυρίως, ἀπό τήν ἐραστικήν ἀναζήτησιν τοῦ Θεοῦ. Οὕτως οἱ μοναχοί ἀποβαίνουν θεοειδεῖς, ἐλκύοντες καί τούς ἄλλους πρός τήν θείαν ζωήν” (Τυπικόν Ἱεροῦ Κοινοβίου Ὁρμουλίας).

*Κείμενα καί φωτογραφίες
Περιοδικό “ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ” τεύχος 14*

ΕΙΠΕ ΤΕΡΩΝ...

Ὁ Τέροντας Αἰμιλιανός
μᾶς συμβουλεύει . . .

* Ἡ ἀγάπη εἶναι μίμνσις τοῦ Χριστοῦ, διότι
"αὐτός πρῶτος ἠγάπησεν ἡμᾶς". Ἐπομένως,
ὅταν ἀγαπῶ, σημαίνει ὅτι ἔχω πάρει δωρεά,
ἔχω πάρει χάρι ἀπό τόν Θεό καί ὅτι μιμοῦμαι
τόν Χριστόν.

* Ἡ ἀγάπη ἀποσκοπεῖ στό νά μπορῇ ὁ ἕνας
νά δίνει χαρά στόν ἄλλον· νά στεροῦμαι ἐγώ
έκουσίως, γιά νά ἔχη περισσότερα ὁ ἄλλος·
νά θυσιάζω τόν ἑαυτό μου, γιά νά νουώθῃ ὁ
ἄλλος ἄνετα, νά νιώθῃ ἀσφάλεια στήν ζωή
του.

* Ο Θεός θέλει νά είμεθα στὴν καθημερινή μας ζωὴ τέτοιοι, ὥστε νά μᾶς ἀγαποῦν οἱ ἄλλοι καὶ νά μᾶς νοιώθουν εὐχάριστους. Νά μπορούν νά ἐπικοινωνοῦν μαζί μας, νά ποῦν τὴ χαρὰ τους, τὴ λύπη τους, τὰ προβλήματά τους. Νά νοιώθουν ὅτι είμαστε καρδιές πού ζοῦμε κοντά ἢ μία στὴν ἄλλη καὶ μπορούμε νά βοηθοῦμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

* Νά ἀνεχώμεθα λοιπὸν τὸν ἄλλον ὅπως εἶναι. Ὁ ἕνας θά μέ ὑβρίσῃ· μάλιστα. Ὁ ἄλλος θά μέ ἐπαινέσῃ· μάλιστα. Ὁ ἕνας θά μου δώσῃ μισὸ ποτήρι νερό· μάλιστα. Νά μὴν μπερδεύωμαστε στὴν ζωὴ τοῦ ἄλλου. Μόνον, ὅταν μᾶς ζητήσουν τὴν ἀγάπη μας, νά τὴν δώσωμε, ὅπως τὴν δίνει ὁ Θεός "ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους". Νά τηροῦμε "τὴν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος", ἥτοι τὴν πίστι τὴν ἀγία πού μᾶς ἔδωσε ὁ Θεός. Αὐτά εἶναι ὁ προκείμενος ἀγώνας μας, τὸν ὅποῖον ἀγαπάει ὁ Θεός...

* Ὅπως εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Τιβεριάδος, ὅταν ἤχρεσαν οἱ μαθηταὶ πηλῆθος ἰχθύων, εἶπεν ὁ Ἰωάννης εἰς τὸν Πέτρον "Ὁ κύριος ἐστίν", οὕτω καὶ ἡμεῖς, ὅταν ἀπληνόμεν τὰ δίχτυα τῆς προσευχῆς, ἠμποροῦμεν νά ἐπαναλαμβάνωμεν "ὁ Κύριος ἐστίν" μετὰ πλήρους πεποιθήσεως, διότι μᾶς τό βεβαιῶ ἢ Ἐκκλησία μας, ὅτι ἐκεῖ ὑπάρχει Αὐτός. Νά ἴτο! Παρῶν, ὁ ἴδιος ὁ Θεός!

Διὰ νά φωταγωγηῆται ὁμως καὶ νά λαμπρύνεται διὰ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου ὁ πιστός μέ τὴν εὐχήν, πρέπει νά προσέχη ὁ ἴδιος νά εἶναι ὁ βίος του ἀνάλογος μέ τὴν ζωὴν πού ἀρμόζει εἰς τὸν Θεόν. Ἀφοῦ θέλει τὸν Θεόν, πρέπει νά ζῆ θεοπρεπῶς. Νά ἐπιδιώκῃ νά ξεφεύγῃ ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην μιζέρια καὶ τὴν κακομοιριά, νά ἐνδυναμώσῃ τὸν ἑαυτὸν του διὰ τῆς θείας δυνάμεως, νά ἀσκήται, νά γίνεταί σκευὸς χωρητικῶν τῶν θείων χαρισμάτων. Ἀκόμη, νά

ἐπιθυμῆ τὴν κάθαρσίν του ἀπὸ πάσης ἀμαρτίας, πληροφορούμενος ἀπὸ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας ὅτι αὐτὸ εἶναι κατορθωτόν. Μὲ τὴν ἔμπρακτον θέλησίν του καὶ τὴν εὐδοκίαν τοῦ Θεοῦ νά φέρεται πρὸς τὴν δυνατὴν ἀπάθειαν ὁ ἴδιος, καὶ μάλιστα γινόμενος ὀφλονέν θεοειδέστερος.

* ...Διὰ νά προσεύχεσαι πρέπει νά ἔχῃς ἐν στοιχεῖον, τὸ ὅποῖον εἶναι ἀνάγκη νά τό καθλιεργῆς. Ὅπως προσέχομεν τὴν ὑγίαν τοῦ σώματός μας, ἔτσι νά προσέχωμεν καὶ τὴν ὑγίαν τῆς ψυχῆς. Εἶναι ἀνάγκη νά είμεθα χαρούμενοι. Ὅταν συνηθίζωμεν νά προσευχώμεθα, μᾶς χαρίζεται ἢ χαρὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ περισσότερο ἀκόμη. Ἄν προσευχόμενος θλίβεσαι, ἂν βαρυνθῆς, κάτι μέσα σου δὲν πηγαίνει καλὰ. Νά τό κοιτάξῃς, νά δώσῃς προσοχή, διότι ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀνθρώπου ἐπιδρᾷ πολὺ.

* ... Ὁ μοναχισμὸς εἶναι μία πραγματικὴ κοινωνία, μία σὺναξις. Στὸ μοναστήρι οἱ μοναχοὶ δὲν είμαστε ἄτομα καὶ ἀπλὰ ὀνόματα, ἀλλὰ ὅλοι μαζί ἀποτελοῦμε μία καρδιά, ἕνα σῶμα. Δὲν ξεχωρίζουμε. Καὶ καθὼς τὰ μοναστήρια, ὡς ἐπὶ τό πλεῖστον, ἔχουν περισσότερους μοναχούς καὶ λιγώτερα κελλιά, ὁ ἕνας εἶναι πληῖ στὸν ἄλλον καὶ ἀναπνέει τὴν ἀγάπην τῆς καρ-

διὰς του. Ότι υπάρχει στον μοναχισμό είναι υπόδειγμα του ούρανοῦ. Ἡ Ἐκκλησία παίρνει τὰ υπόδειγματα αὐτά και τὰ προσφέρει στους πιστούς, ὅπως ἔκαναν και οἱ Πατέρες.

* Ὁ κόσμος νομίζει ὅτι, ὅταν κάποιος πάν στό μοναστήρι, φεύγει ἀπό τήν κοινωνία και ἀγριεύει. Τό ρέχουν αὐτό, διότι ἀγνοοῦν ὅτι οἱ μοναχοί είναι οἱ περισσότερο κοινωνικοί ἄνθρωποι. Νά ξεύρετε ὅτι κανείς δέν μπορεῖ νά γίνει μοναχός, ἐάν δέν είναι κοινωνικός, ἐάν δηλαδή δέν μπορεῖ νά ἐπικοινωνῇ μέ τους ἀνθρώπους και νά ἀντιμετωπίζη ὅλες τίς κοινωνικές δυσκολίες. Ἄν δυσκολεύεται νά παντρευθῆ, νά δημιουργήση οἰκογένεια, ἐπίσης δέν μπορεῖ νά γίνει μοναχός. Πρέπει νά νοιώθη ἀσφαλής στην ζωή του. Δέν είναι καταφόγιο τὰ μοναστήρια. Ἐπομένως, ὁ μοναχός μπορεῖ νά ἐπιτύχη ὅλα τὰ προηγούμενα, τὰ ὅποια ἀγαπᾷ, δέν τὰ ἀρνεῖται, δέν τὰ κατηγορεῖ, δέν τὰ περιφρονεῖ, ἀλλά προτιμᾷ κάτι ἀνώτερο γιά τόν ἑαυτό του...

* ... Ὁ γάμος είναι ἕνας δρόμος· ἀρχίζει ἀπό

τήν γῆ και τερματίζει στον οὔρανο. Είναι μία σύναμις, ἕνας σύνδεσμος μαζί μέ τόν Χριστόν, πού μᾶς βεβαιώνει ὅτι θά πᾶμε κάποτε στον οὔρανο....

* ...Πάνω ἀπό τήν ἀγάπη, πάνω ἀπό τόν ἄνδρα σου, πάνω ἀπό τήν γυναῖκα σου, πάνω ἀπό τὰ καθημερινά σου γεχονότα, νά θυμᾶσαι ὅτι προορίζεσαι γιά τόν οὔρανο, ὅτι μπῆκες στον δρόμο πού πρέπει ὅπως ὅποτε νά σέ βγάλη ἐκεῖ. Ἡ νόμφη και ὁ γαμπρός δίνουν τὰ

χέρια τους, τους πιάνη ὁ ἱερεὺς και ἀκολουθοῦν γύρω ἀπό τό τραπέζι χορεύοντας και γυάλλοντας. Αὐτό σημαίνει ὅτι ὁ γάμος είναι ἡ πορεία, τό ταξίδι πού θά καταλήξῃ στον οὔρανο, στην αἰωνιότητα.

* Στόν γάμο φαίνονται ὅτι παντρεύονται δύο. Δέν είναι ὅμως δύο ἀλλά τρεῖς. Παντρεύεται ὁ ἄνδρας τήν γυναῖκα και ἡ γυναῖκα τόν ἄνδρα, ἀλλά και οἱ δύο μαζί ὑπανδρεύονται τόν Χριστόν. Τρεῖς ἐπομένως λαμβάνουν μέρος στό μυστήριο και τρεῖς πλέον παραμένουν στην ζωή τους.

* ...Ὅλα ὅσα χρησιμοποιοῦνται, κατά τήν τέλεση του γάμου, είναι σκιές και σύμβολα πού δείχνουν ὅτι ἐκεῖ είναι ὁ Χριστός. Ὅταν κάθεται και βλέπει ξαφνικά μιά σκιά, καταλαβαίνεις ὅτι κάποιος ἔρχεται. Δέν τόν βλέπεις· τό ξεύρεις ὅμως. Πρωῖ πρωῖ σικώνεσαι και βλέπεις κατακόκκινο τόν ὀρίζοντα στην ἀνατολή. Θά βγῆ, ρίς, σέ ρίχο ὁ ἡλιος...

* Ὅταν βλέπης τόν γάμο σου, τόν ἄνδρα σου, τήν γυναῖκα σου, ὅταν βλέπεις τίς στεναχώριες σου, τὰ πάντα μέσα στό σπίτι σου, νά ξεύρης ὅτι είναι σημάδια τῆς παρουσίας του Χριστοῦ. Είναι σάν νά ἀκούς τὰ βήματά του, σάν νά ἔρχεται, σάν νά πρόκειται νά ἀκούσης τώρα και τήν φωνή του. Σκιές είναι ὅλα αὐτά πού δείχνουν ὅτι μαζί μας είναι ὁ Χριστός. Είναι ἀθήθεια ὅτι ἐξ αἰτίας τῶν μεριμνῶν μας τόν νοιώθομε ὡς ἀπόντα. Τόν βλέπομε ὅμως μέσα στις σκιές και εἴμαστε βέβαιοι ὅτι είναι μαζί μας.... Ἡ Ζωή μας είναι πλέον μαζί μέ τόν Χριστόν...

Πηγή ἀρθρων: ἴστος. www.myriobiblos.gr και geocities.com

γνήσιο θυμίαμα

Κατεθονθήτω
ἡ προσευχή μου
ὡς θυμίαμα
ἐνώπιόν Σου...

Φτιάχνουμε μοναστηριακό θυμίαμα με τὰ ἐξῆς
ἀρώματα: ΧΕΡΟΥΒΙΚΟ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ,
ΓΑΡΔΕΝΙΑ, ΜΥΡΟ, ΒΗΘΛΕΕΜ, ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙ,
ΜΥΡΟ ΤΟΥ ΣΑΡΩΦ, ΝΥΧΤΟΛΟΥΛΟΥΔΟ,

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟ, ΑΓΓΕΛΙΚΟ, ΑΘΩΣ, ΑΝΘΟΣ
ΕΡΗΜΟΥ, ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ, ΣΤΑΥΡΟΛΟΥΛΟΥΔΟ,
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ ΜΕ ΚΕΧΡΙΜΠΑΡΙ,
ΖΟΥΜΠΟΥΛΙ, ΣΥΠΕΡ, ΦΟΥΛΙ

Κομβολόγι "τά δάκρυα τῆς Παναγίας" ἀγιορείτικα

Ἱστορικό τοῦ κομβολογίου
"τά δάκρυα τῆς Παναγίας".

Κατά τὴν παράδοση τὸ φυτὸ αὐτὸ τὸ λεγόμενο
"τά δάκρυα τῆς Παναγίας", φῦτρωσε κάτω ἀπὸ
τὸν Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀπὸ τὰ δάκρυα τῆς

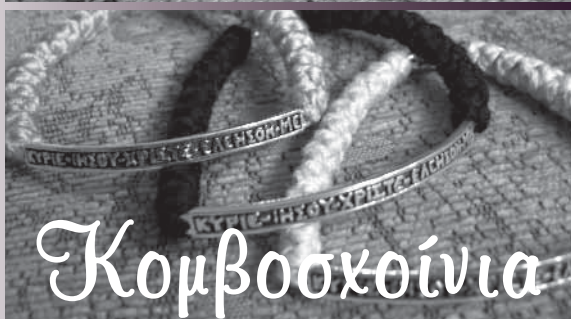
Παναγίας, πού ἔπεφταν στὴ γῆ.

Κάποτε, ἓνας μοναχὸς καθόταν περίλυπος
ἐπειδὴ δὲν μπορούσε νὰ μάθει νὰ πλέκει κομβο-
σχοῖνι. Τότε, τοῦ παρουσιάστηκε ἡ Παναγία καὶ
τόν ρώτησε: "γιατί εἶσαι περίλυπος;" Τῆς ἀπε-
κρίθη: "Δὲν μπορῶ νὰ μάθω νὰ πλέκω τὸ κομβο-
σχοῖνι". Τότε ἡ Παναγία τοῦ ἔδωσε αὐτοὺς τοὺς
σπόρους καὶ τοῦ εἶπε: "Πᾶρε τὰ δάκρυά μου, καλ-
λιέργησέ τα καὶ κάνε κομπολόγια προσευχῆς καὶ
λέγε: **Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με.**

Ἵπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς".

Σήμερα οἱ σπόροι αὐτοὶ ὑπάρχουν
στὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου φτιάχνονται
τὰ ἀνωτέρω κομβοσχοῖνια.

ΔΙΑ ΧΕΙΡΟΣ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ...

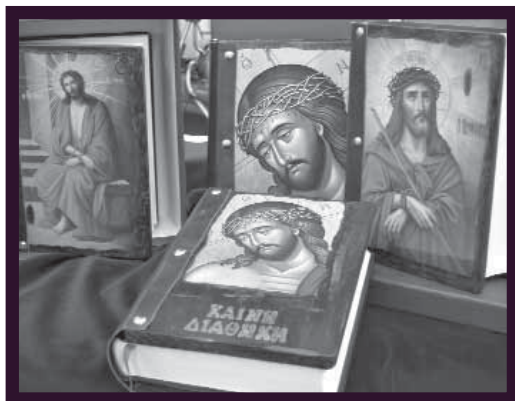

Κομποσκοίνια

μέ την εδχή ΚΥΡΙΑ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ
ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ σέ άσημένα πλακέτα
καί μέ τό ΚΛΑΔΙ ΤΗΣ ΕΛΙΑΣ

χειροποίητη Άγια Γραφή και τό Ψαλτήρι
σέ ξύλο μέ δέρμα και παλαιωμένη εικόνα

Δαχτυλίδια

άσημένα μέ την εδχή
"Κόριε Ίησοϋ Χριστέ έλέησον με" &
μέ σταυρό και κόμπους για προσευχή.

νέο δαχτυλίδι

NO 7

NO 8

NO 9

NO 10

NO 11

NO 58

NO 60

NO 61

NO 63

μετρείστε κάποιο δαχτυλίδι σας για να δείτε τό νοόμερό σας

Σταυροί

Διαθέτουμε για τούς πιστούς ξύλινους σταυρούς από τὰ Ἱεροσόλυμα πού περιέχουν **κῶμα ἀπό τήν ἁγία Γῆ**. Ἐπίσης ὁ σταυρός πού βλέπετε δεξιά ἔχει στά τέσσερα σημεῖα του, λιβάνι, πέτρα, κῶμα καί σταυρολούλουδο ἀπό τήν Ἁγία Γῆ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΙΑ ΓΗ ΤΩΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

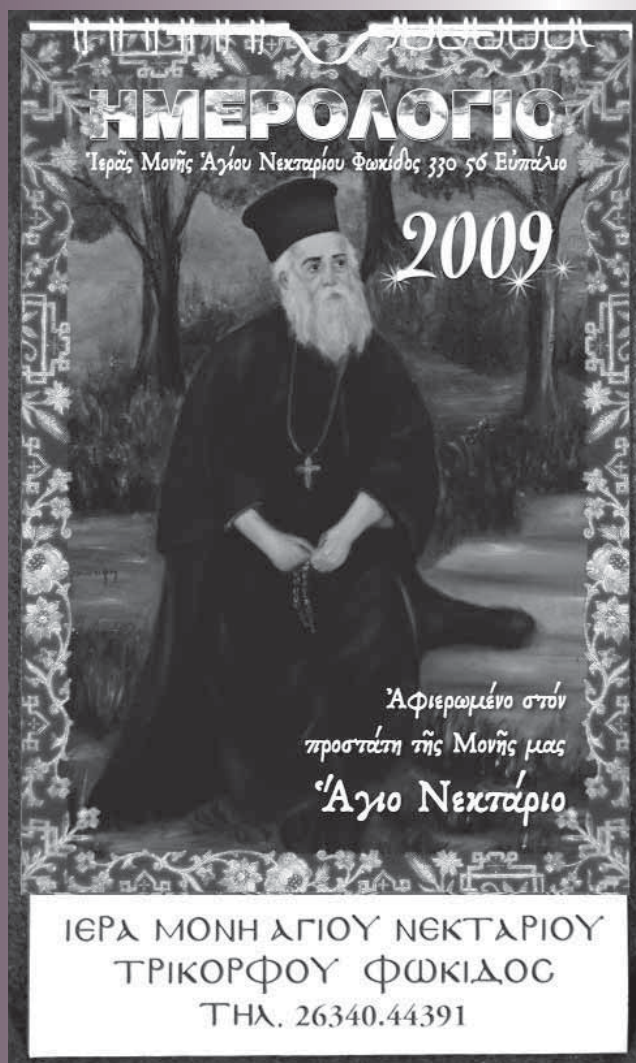

μπρελόκ
φυλαχτό
μέ ἁγιασμό καί
κῶμα ἀπό τὰ
Ἱεροσόλυμα

Μπρελόκ μέ τό σταυρό καί πέτρες ἤ μέ τήν εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Ἱεροσολυμίτισσας καί δύο μπουκαλάκια τὰ ὁποῖα περιέχουν ἁγιασμό καί κῶμα ἀπό τὰ Ἱεροσόλυμα.

**ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΣΤΑΥΡΩΜΕΝΑ ΚΑΙ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΑ ΕΠΑΝΩ
ΣΤΟΝ ΠΑΝΑΓΙΟ ΤΑΦΟ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΑΣ.**

Μπορεῖτε νά προμηθευθεῖτε τὰ εἶδη πού φέραμε ἀπό τήν Ἁγία Γῆ τῶν Ἱεροσολύμων τηλεφωνικῶς ἀπό τήν Ἱερά Μονή μας τηλ. **26340-44391(9-2 τό πρωτῆ καί 6-9 τό ἀπόγευμα)** γιά νά σᾶς ἀποσταλοῦν στό σπίτι σας.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ 2009

Έκδόθηκε και φέτος τό νέο Ήμερολόγιο τής Ιεράς Μονής μας γιά τό 2009. Εί̄ναι αφιερωμένο στον προστάτη τής Μονής μας Άγιο Νεκτάριο τόν θ̄αυματουργό και ὅπως κάθε χρόνο αναγράφονται σέ αυτό ὅλες οί νηστείες τής Ἐκκλησίας μας.

Μπορεῖτε νά τό ζητήσετε ἐγκαίρως στό τηλέφωνο τής Ιεράς Μονής μας
26340 - 44391
(9-2 πρωί̄ και 6-9 ἀπόγευμα)

ΚΥΡΙΑΚΗ 9 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Ἑορτή Ιεράς Μονής Αγίου Νεκταρίου Τρικόρφου Φωκίδος

Τό πρόγραμμα τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν τῆς ἑορτῆς ἔχει ὡς ἑξῆς:

Σάββατο 8 Νοεμβρίου:	5.30 μ.μ.	Πανηγυρικός Ἑσπερινός μετ' ἀρτοκλασίας και θ̄είου κηρύγματος.
Κυριακή 9 Νοεμβρίου:	7.30 π.μ.	Πανηγυρική Θεία Λειτουργία μετ' ἀρτοκλασίας και θ̄είου κηρύγματος.
	10.30 π.μ.	Λιτάνευσις τῆς Ιεράς Εἰκόνος και τῶν ἁγίων Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου.
	11.00 π.μ.	Θά προσφερθεῖ καφέσ και κέρασμα.

Ἐπό τήν Ἀθήνα διοργανώνεται ἐκδρομή μέ πούλμαν ἀπό τήν κ. Ἐλένη Ἀλεξοπούλου τηλ. 210 - 97.38.478